

Vrijheid is de macht die we hebben over onszelf

– Hugo de Groot

Hoe de rechterlijke macht verzaakt
p. 3

Angst en uitzondering geeft almacht
p. 4

Het oneindige Monopolyspel
p. 5

'Het zijn de slechtsten die regeren'
p. 6

Het parlementaire machtssysteem is failliet
p. 10

De ondemocratische macht van de EU
p. 12

'The Great Reset' - De agenda van de macht
p. 14

De psyche van de macht
p. 17

Medische macht door patenten
p. 18

REDACTIONEEL

COLOFON

De Andere Krant
deanderekrant.nl
info@deanderekrant.nl
facebook.com/deanderekrant

Aan deze editie werkten mee

Wico Valk
Madeleine Klinkhamer
Lietje Perizonius
Claire van den Berg
Frank Stadermann
Frank Ruesink
Rients Hofstra
Eric van de Beek
Désirée Röver
Kees van der Pijl
Pieter Stuurman
Robin de Ruiter
Tom Zwitser
Sander Compagner

Vormgeving

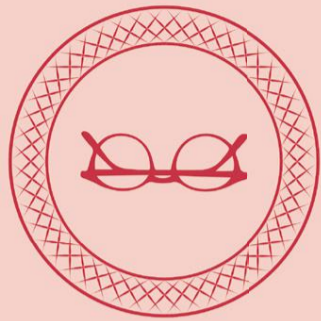
Sylvia Carrilho

Verspreiding

Informatie over de verspreiding staat op onsnetwerk.nu.

Disclaimer

Het copyright van de artikelen rust bij de auteurs zelf. Het copyright voor de overige inhoud ligt bij De Andere Krant.

De 12e editie van *De Andere Krant* heeft als thema macht. Omdat het zoeken naar factoren van macht achter de coulissen (daar waar de macht op papier ligt, het parlement, de rechterlijke macht, overheden) per definitie een één of andervormig complot moet behelzen kan de zoektocht naar de macht achter de macht in de reguliere media niet plaatsvinden. Iedereen die buiten de gestelde kaders denkt, is een complotdenker en daar moet een journalist (die zijn baan niet wil verliezen) verre van blijven.

Ondanks dat de zoektocht naar de macht achter de macht in het publieke domein niet mag plaatsvinden, snapt werkelijk iedereen dat deze macht wel bestaat. En omdat wij onszelf geen restricties en grenzen opleggen met betrekking tot dat wat onderzocht mag worden, kan een krant over deze macht, haar agenda en psyche niet uitblijven.

De krant spreekt voor zich en zit vol mooie, onthullende, diepe, verontrustende en inzichtgevende artikelen. Het colofon spreekt wat mij betreft boekdelen. Mijn redactioneel kan dus kort blijven.

Dan alleen nog dit, naast dat we inkomen genereren met bestellingen en abonnementen vragen we om uw steun. Omdat we de boodschap simpelweg te belangrijk vinden verspreiden we van deze editie weer 250.000 exemplaren... en de drukker wil weer graag betaald worden.

Sander Compagner

Dr. Frank Stadermann

Er wordt wel gezegd dat gezelschapsspelen een weerspiegeling zijn van de tijd waarin de spelers leven. Als dat zo is, is het veelzeggend dat het gezelschapspel 'Machiavelli' op het moment een bestseller is. De 15^e-eeuwse Italiaanse filosoof/politicus Niccolò Machiavelli verkondigde dat het de Staat geoorloofd is, op voorwaarde dat het een hoger belang dient, om te liegen en bedriegen. In het naar hem genoemde spel mogen de spelers, om te winnen, hun toevlucht nemen tot list, bedrog en corruptie.

Leven we, gezien de populariteit van het spel, dan wellicht in een tijd waarin we worden bedrogen en voorgelopen?

De hele wereld bevindt zich nu al meer dan een jaar in de greep van het SARS-CoV-2 virus, een virus dat ons de Corona-(of COVID-19-)griep bezorgt. De pandemie is wereldwijd. Er is overigens één groep mensen aan wie de pandemie voorbijgaat: de Amish People in de Verenigde Staten. Zij hebben namelijk geen televisie. Doch dit terzijde.

In maart 2020 werd ook Nederland geconfronteerd met de Corona-crisis. Heel snel daarop werden ons door de regering de eerste Corona-maatregelen opgelegd.

De maatregelen

Het is niet mijn bedoeling hier de ernst van het virus ter discussie te stellen. Wat ik wel wil aansnijden, is de vraag of de maatregelen op zichzelf gerechtvaardigd zijn als we die afzetten tegen de gevolgen ervan.

De eerste maatregelen in het voorjaar van 2020 waarmee het virus moest worden bestreden, waren met name sluiting van de horeca en niet-essentiële winkels en anderhalve meter afstand houden.

Die maatregelen hadden al een waarschuwing moeten zijn. Dat is geen kwestie van 'makkelijk achteraf praten'. In de "Vrijheid"-editie van De Andere Krant van mei 2020 werd al nadrukkelijk gewaarschuwd voor de aanval die met deze Corona-maatregelen werd ingezet op onze vrijheid en op onze grondrechten.

Nadien zijn we met nieuwe, meer ingrijpende en vrijheid benemende maatregelen geconfronteerd; een PCR-test die in toenemende mate het leven ontregelt, een mondkapjesplicht en een avondklok. Activiteiten in groepsverband zoals sporten, dansen en zingen, zijn verboden. Dit is maar een greep uit de veelheid aan maatregelen. Demonstreren, ook een grondrecht, is een gevaarlijk avontuur geworden.

In voorbereiding is een maatregel die inhoudt dat, wie terugkeert uit het buitenland, gedurende enige tijd van zijn vrijheid wordt beroofd. Verder wacht ons een vaccinatiepaspoort dat hen die zich niet laten vaccineren tegen Covid-19, tot tweederangsburgers zal maken.

Al deze maatregelen maken inbreuk op onze grondrechten zoals die in onze Grondwet en in internationale verdragen zijn neergelegd.

De onzin van de maatregelen en de volgzzaamheid van het volk

Intussen geloven velen het verhaal dat de overheid vertelt. Of in ieder geval, ze volgen de regels op, ze schikken zich erin. Zelfs maatregelen zoals het eenrichtingsverkeer in winkels en het verbod om in groepsverband te zingen, roepen niet op tot protest. Dat is opmerkelijk want de onderbouwing voor al deze maatregelen klopt niet en

Deze editie over MACHT is de twaalfde uitgave van *De Andere Krant*. Eerdere edities over Rusland, het financieel systeem, 9/11, Gezondheid, MH17, Vrijheid, Covid-1984, Latijns-Amerika, Media, Leef en Klimaat zijn te bestellen via <https://deanderekrant.nl/bestellen>

Abonnementen en donaties

Informatie over een abonnement op De Andere Krant is te vinden via <https://deanderekrant.nl/abonnement>

De Andere Krant is een burgerinitiatief zonder winstoogmerk. Alle (financiële) hulp kunnen we heel goed gebruiken om regelmatigere artikelen te kunnen publiceren. Meer informatie is te vinden op deanderekrant.nl

Doneren kan ook middels Bitcoin of Litecoin. Zie bijgevoegde QR-codes.

RECHTERLIJKE MACHT

Het grote Machiavelli-spel

Nederlandse rechtsstaat hangt aan zijden draadje en de rechterlijke macht kijkt de andere kant op

is al helemaal niet overtuigend.

- Om te beginnen: hoe gevaarlijk het Corona-virus misschien ook is, er sterven desondanks niet meer mensen dan in voorgaande jaren.
- Het is niet bewezen, zoals zelfs onze eigen minister van volksgezondheid heeft erkend, dat een niet-medisch mondkapje de verspreiding van het virus tegengaat. Het mondkapje is in werkelijkheid bedoeld om het gedrag van mensen te beïnvloeden. Dat heeft de minister voor medische zorg zelf openlijk uitgesproken.
- Er is voldoende reden om aan te nemen dat het in acht nemen van anderhalve meter afstand evenmin verspreiding tegengaat.
- In de horeca vinden weinig besmettingen plaats.
- In de buitenlucht verspreidt het virus zich sowieso niet gemakkelijk, dus er is al helemaal geen reden om buiten-terrassen dicht te houden.
- De PCR is een methode om DNA te vermeerderen en is niet geschikt voor het detecteren van een virusinfectie, zoals de uitvinder van de PCR, Nobelprijswinnaar Kary Mullis, zelf meermaals heeft benadrukt.
- Als gevolg van de maatregelen geraken steeds meer mensen depressief en is het aantal zelfmoorden gestegen.
- Het Covid-19-vaccin is nog niet goedgekeurd. De toediening ervan is niets anders dan een medisch experiment waartegen onder meer de Code van Neurenberg ons beoogt te beschermen. De Staat doet er echter alles aan om de aandacht daarvan af te leiden.
- De adviezen die het kabinet ontvangt met betrekking tot de te nemen maatregelen zijn afkomstig

van mensen die financieel belang hebben bij het opvolgen van hun adviezen.

Om de druk op de ziekenhuisbedden tegen te gaan, is de economie op slot gedraaid. De financiële schade is astronomisch, terwijl voor een daarbij in het niet vallend bedrag de bedden capaciteit voldoende had kunnen worden verhoogd.

Aan veel Nederlanders gaan deze feiten die allemaal vaststaan, voorbij. Zij weten het niet, ze staan er niet bij stil, ze denken er niet over na. Zij vertrouwen op de 'eerlijke overheid die natuurlijk het beste met ons voorheeft'.

Waar blijft de scheidsrechter?

Er zijn mensen die doorzien dat hier een spel met ons wordt gespeeld, die het liegen en bedriegen door onze machiavellistische overheid herkennen. Maar hoe hard ze daarvoor ook waarschuwen, ze worden niet gehoord. Daarom is er een scheidsrechter nodig. Gelukkig kent onze samenleving een scheidsrechter. Helaas... die laat het op dit moment behoorlijk afweten.

Toegegeven: onze (formele) wetten zijn onschendbaar. De rechter mag niet toetsen of wetten in strijd zijn met de Grondwet. De rechter mag echter wel toetsen of maatregelen die zijn gebaseerd op een formele wet, strijdig zijn met de Grondwet. Of met verdragen. Alle Corona-maatregelen zijn 'slechts' uitwerkingen van een formele wet die zijn neergelegd in besluiten.

De rechter heeft dus de vrijheid om alle Corona-maatregelen te verbieden. Maar keer op keer zien we dat rechters de Corona-maatregelen

aanvaardbaar vinden. Procedures die tegen die maatregelen worden gevoerd, stranden nagenoeg allemaal op de weigering van de rechter om onze grondrechten te beschermen.

De rechters toetsen de maatregelen niet aan de Grondwet en internationale verdragen, ze volgen gewoon het overheidsbeleid. Geen rechter die opstaat en waarschuwt voor de teloorgang van onze grondrechten. Kinderrechters zwijgen over de schade die door de maatregelen aan kinderen worden toegebracht.

De rechterlijke macht als schoothondje?

Het kan dan ook niet anders dan dat dit stilzwijgen zijn weerslag heeft op het respect van kabinet en parlement voor de rechterlijke macht. De rechterlijke macht is immers geen factor (meer) waarmee kabinet en parlement serieus rekening hoeven te houden. Dat wordt nog eens geïllustreerd door de gebeurtenissen rond de avondklok.

Op 16 februari 2021 verbood de kortgedingrechter de avondklok. De rechter oordeelde dat het kabinet daarvoor de verkeerde wet (de *Wet Buitengewone Bevoegdheden Burgerlijk Gezag*) had gebruikt. De rechter gaf ook aan dat het kabinet niet overtuigend had gemotiveerd waarom een avondklok eigenlijk noodzakelijk was.

Binnen 24 uur ontwierp het kabinet een nieuwe avondklokregeling die met medewerking van het parlement binnen een paar dagen van kracht werd; de *Tijdelijke wet beperking vertoeven in de openlucht covid-19*.

De argumenten van de rechter waarom de Staat de noodzaak van

een avondklok niet overtuigend had gemotiveerd, werden daarbij compleet genegeerd. Een blijk van minachting voor de rechterlijke macht. Ik heb er geen rechter tegen horen protesteren.

Die 16e februari vormde om nog een andere reden een demasqué voor de Staat. Er ging een golf van blijdschap door het hele land toen bekend werd dat de rechter de avondklok had verboden. De blijdschap was van korte duur. De Staat legde zich niet neer bij de opheffing van de avondklok. Nog diezelfde dag boog de rechter in hoger beroep zich over de zaak.

Hoe was het trouwens mogelijk dat de minister-president in een persconferentie voorafgaand aan de zitting in hoger beroep al wist te vertellen dat er dezelfde week nog een uitspraak in het hoger beroep zou komen? De premier werd in ieder geval op zijn wenken bediend; dezelfde dag nog werd door de appèlrechter de avondklok in ere hersteld. Aan zo'n snelheid van procederen heb ik in mijn ruim veertigjarige loopbaan als advocaat nooit eerder een rechter zien meewerken. Is de rechterlijke macht het schoothondje van de regering geworden?

De Nederlandse rechtsstaat hangt aan een zijden draadje

Alle seinen staan nu op rood als het om onze rechtsstaat en onze vrijheden gaat; het recht op lichamelijke integriteit, het recht op vrije meningsuiting en op vereniging en vergadering, het recht op demonstreren, om er een paar te noemen. Het wordt tijd dat de rechterlijke macht gaat doen wat zij moet doen, namelijk onze vrijheden bewaken. De Nederlandse rechtsstaat hangt aan een zijden draadje. De overheid vaardigt sinds het uitbreken van de Corona-crisis telkens nieuwe regels uit; regels die langzaam maar zeker onze grondrechten verder uithollen. De rechterlijke macht zwijgt.

We hebben het eerder gezien

Waartoe dit alles kan leiden, hebben we eerder gezien. Destijds vaardigde de Duitse bezetter van ons land ook talloze verordeningen uit. Aan het begin van de bezetting waren die verordeningen nog niet zo ingrijpend. Veel Nederlanders dachten toen dat het met de gevolgen van de Duitse overheersing wel meeviel. Langzaam maar zeker echter voerde het Duitse gezag de onderdrukking op. Zo stelde men bijvoorbeeld een avondklok in. Het parlement werd buiten werking gesteld. En stapsgewijs degradeerden de verordeningen de joden tot tweederangsburgers totdat hen uiteindelijk het leven onmogelijk werd gemaakt.

De gelijkenis tussen wat er nu gebeurt en wat zich toen afspeelde, is beangstigend. Alleen ontbreekt nu een zichtbare, externe vijand of bezetter.

Heeft de rechterlijke macht geleerd van het verleden?

De Duitse verordeningen werden

over het algemeen door de Nederlandse rechters goed nageleefd. Veel rechters kozen bij hun vonnissen voor de zogenaamde openbare orde, niet voor de grondrechten en de vrijheid van de Nederlandse burgers. Nederlanders die handelden in strijd met de Duitse verordeningen, werden veroordeeld door Nederlandse strafrechters. Zo zijn er heel wat Nederlanders omgekomen in Duitse kampen nadat ze door Nederlandse rechters daarheen waren gezonden.

Er waren zeker moedige rechters die in opstand kwamen. Het kostte sommigen van hen het leven. Maar de rechterlijke macht heeft de afbraak van de rechtsstaat en de grondrechten in de jaren 1940-1945 laten gebeuren, zij heeft de bezetter geen strobreed in de weg gelegd. *"Toen hebben we het verkeerd gedaan, dat nooit meer"* zegt de rechterlijke macht nu over die periode. De rechters behandelden hun zaken met een verkokerde blik. Ze pasten de Duitse verordeningen toe zonder zich erom te bekommeren of ze daarmee de bezetter een dienst bewezen. Raadsheer bij de Hoge Raad Ybo Buruma zegt over zijn vroegere collega's: "Zij probeerden zo gewoon mogelijk recht te spreken, alsof de omgeving er niet toe deed. Dat is tragisch." Dit alles valt te lezen op de website van de rechterlijke macht. (<https://www.rechtspraak.nl/Themas/rechtspraak-oorlog-vrijheid>)

Het lijkt erop dat de rechters-van-vandaag op hun beurt niet snappen dat zij nu rechtspreken, alsof de omgeving er niet toe doet. Die indruk wordt versterkt door uitspraken van twee vooraanstaande oud-rechters. Voormalig lid van de Hoge Raad mr. Fred Hammerstein waarschuwde in *NRC Handelsblad* voor "de opportunistische populistische die tegen de Corona-maatregelen van de overheid protesteren en de rechtsstaat in gevaar brengen". En oud-vicepresident van de Hoge Raad mr. Ernst Numann verkondigde in het blad Benjamin dat mensen die nu voor de grondrechten opkomen, "misdadig" bezig zijn.

Geen kritisch woord dus over de aantastingen van de grondrechten als gevolg van de Corona-maatregelen en geen enkel begrip voor hen die daartegen protesteren. Blindheid voor de talloze ondernemers die bezig zijn failliet te gaan en voor de enorme verarming die dat voor ons land gaat inhouden.

Als de rechters nu wederom bij het schrijven van hun vonnissen blijven doen *alsof de omgeving er niet toe doet*, dan gaat de geschiedenis zich herhalen. Dan is de zinsnede van de rechterlijke macht *"Toen hebben we het verkeerd gedaan, dat nooit meer"* niets meer dan een holle frase.

De rechterlijke macht heeft nu nog alle ruimte om in te grijpen in dit grote en gevaarlijke machiavellistische 'spel'. Nóg wel. ◀

Dr. Frank Stadermann is oud-advocaat.

MACHT DOOR ANGST

Angst en uitzondering als machtsmiddel

Machtsuitoefening in coronatijd

Kees van der Pijl

De politieke wetenschap, de wetenschap van het uitoefenen van macht, heeft zich door de eeuwen heen bezig gehouden met de vraag, hoe men een meerderheid zover kan krijgen dat ze zich door een minderheid laat regeren.

Een van de grondleggers van de moderne politicologie, Gaetano Mosca, betoogde in zijn *Elementen van Politieke Wetenschap* uit 1896 dat dit mogelijk is door wat hij noemde een politieke formule. Zo'n formule rust op een historisch gegroeide eenheid, bijvoorbeeld een religie, een beschaving, of de natie. Daar kan dan voor steun beroep op worden gedaan.

Het rationele sociale contract
In de twintigste eeuw begonnen deze verbanden aan kracht te verliezen. Het fascisme was een laatste, fanatieke beleving van een natiestaat die het gevaar van een socialistische revolutie moest bezweren. Na de oorlog kwam in West-Europa nog wel de Christendemocratie op om wat er resteerde aan religieus-maatschappelijke lotsverbondenheid politiek te exploiteren. Maar in de Verenigde Staten en in Engeland, en na de oorlog ook bij ons, won een meer zakelijke, calculerende benadering het van de oude 'vormen en gedachten'. De macht kwam nu steeds meer te rusten op een rationeel sociaal contract, gebaseerd op een klassencompromis.

Dat compromis was mogelijk doordat de internationale financiële sector, die verantwoordelijk werd gehouden voor de Grote Depressie van de jaren dertig, onder curatele werd geplaatst. Omdat in veel landen de lonen stabiel bleven (bij ons op een zeer laag niveau), kon de industrie die gebruikgoederen maakte, de binnenlandse markt tot ontwikkeling brengen. Het *compromis* bestond erin dat de vakbonden en de PvdA

mee mochten praten, mits men meeging in het anti-communisme, in de wapenwedloop van de Koude Oorlog, alsmede in de koloniale avonturen zoals bij ons de 'politieacties' in Indonesië.

Op die basis wilde de meerderheid de macht van de minderheid wel aanvaarden. De belofte van bestaanszekerheid en welvaart deed daarbij wonderen.

“Waar Mosca nog geloofde in ideologie om de minderheid aan de macht te houden, was voor Schmitt de doorslaggevende factor wie de uitzonderingstoestand kon instellen”

De uitzonderingstoestand

Zelfs in deze 'gouden jaren' was er niettemin altijd een noodrem in de vorm van de 'uitzonderingstoestand'. Dit begrip was door de ultra-conservatieve Duitse rechtsgeleerde Carl Schmitt tot de kern van de politieke wetenschap verheven.

Schmitt was actief geworden na de Duitse nederlaag in de Eerste Wereldoorlog, toen de Russische Revolutie ook naar Midden-Europa dreigde over te slaan. Waar Mosca nog geloofde in ideologie om de minderheid aan de macht te houden, was voor Schmitt de doorslaggevende factor wie de uitzonderingstoestand kon instellen. Die mogelijkheid was ook voorzien in de grondwet die de Weimar-Republiek had aangenomen nadat Keizer Wilhelm II met pensioen

naar Nederland was gestuurd.

Vandaag de dag kan iedereen zien wat deze 'uitzonderingstoestand' vermag: de staat kan de grondwet buiten werking stellen, vrijheden opschorten en leger en politie inzetten tegen wie het daar niet mee eens is.

De oppertse noodtoestand

De uitzonderingstoestand die was voorzien in de Weimar-grondwet werd ingesteld in 1931, maar zelfs daarmee kon de Duitse heersende klasse de nog altijd machtige arbeidersbeweging niet klein krijgen. Dat lukte pas toen Adolf Hitler tot Rijkskanselier werd benoemd. Toen de SS een jaar daarna een bloedbad aanrichtte onder de arbeidersvleugel van de NSDAP - de SA, de Sturm Abteilung - schreef Schmitt, die zelf gevaar liep, dat het recht zijn oorsprong heeft in het instituut van de *Führer*: 'In de oppertse noodtoestand wordt de hoogste wet bevestigd... alle recht heeft zijn oorsprong in het recht op leven van een volk.'

'Het recht op leven,' deed dienst als magische formule die ook nu wordt gehanteerd in de uitzonderingstoestand. Nee, er is nog geen *Führer*, en die zal er ook niet komen. Onze nationale kantoorbediende Rutte is slechts de uitvoerder van een wereldomspannende machtsgreep die niet door één land is ingesteld. De miljardairs die samen de wereld in eigendom denken te hebben, zijn nu degenen die de hoogste macht uitoefenen.

Dat is de uitkomst van een proces dat begon toen eind jaren zestig het kapitaal het klasse-compromis met de arbeid opzegde en de financiële sector weer in ere werd hersteld. Ja, na de instorting van de Sovjetunie, kregen de meest risicovolle speculatieve praktijken zelfs de vrije hand—totdat in 2008 het hele kaartenhuis van twijfelachtige schulden instortte.

In die lange periode, dus vanaf de jaren 70 tot aan de dag van vandaag, verschoof ook de politieke macht naar het internationale niveau.

Sindsdien kan ook op dat niveau de uitzonderingstoestand worden ingesteld. In zijn lezingen in 1977 kwam de Franse filosoof Michel Foucault met het idee dat ook daar sprake is van soevereiniteit. Interessant genoeg gebruikte hij daarvoor de term *biopolitiek*. De biopolitieke uitzonderingstoestand overstijgt het niveau van de afzonderlijke staat; 'bio' staat hier dus voor nationaal én

“De materiële voordelen die voorheen de beloning waren voor politiek conformisme, mogen zijn weggevallen, angst blijft een onuitputtelijk reservoir om mensen in het gelid te krijgen”

voor internationaal. Maar de macht reikt ook dieper en 'neemt de leiding over het leven zelf.' De soeverein neemt die leiding over, aldus Foucault, 'als hij de menselijke soort wil veranderen.'

Angstscenario's

In de jaren na 1991 is gewerkt aan nieuwe ideologische schema's, scenario's, gebaseerd op angst. Een compromis zat er niet meer in. In deze angstscenario's worden denkbeeldige gevaren uitvergroot tot rampen die ons allen boven het hoofd hangen. De materiële voordelen die voorheen de beloning waren voor politiek conformisme, mogen zijn weggevallen, angst blijft een onuitputtelijk reservoir om mensen in het gelid te krijgen. Met behulp van

deze angstscenario's werd wat Patrick Zylberman noemt, een 'wereldmarkt van de fantasie' gecreëerd, want in dezelfde periode ontstonden de 24-uurs nieuwszenders en kwam het Internet op als mondiale draaischijf voor onbeperkte informatie.

In allerlei instituten en denktanks begon de zoektocht naar werkzame scenario's. Zo deden bijvoorbeeld regeringen beroep op *The Power of Nightmares*, de titel van de BBC voor een documentaire van Adam Curtis uit 2004. Na het 'terrorisme' en na 'Poetin' zijn nu ook 'klimaatverandering' en 'het virus' als nachtmerries opgedoken. Al ligt dat voor klimaatverandering wat ingewikkelder. Als angstscenario zijn beide echter zeer werkzaam.

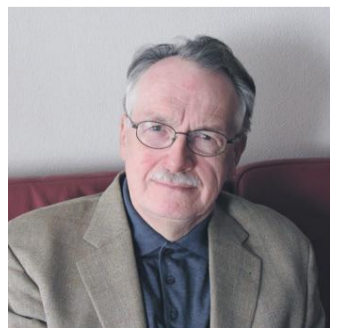
Pandemie van de angst

Veel meer nog dan met terrorisme blijkt, desnoods in combinatie ermee (een bioterreuraanval), een nieuw, onbekend virus iets waarmee de bevolking een diepe, existentiële angst kan worden ingeboezemd. Het is een gouden greep gebleken. In mijn nog te verschijnen boek *Pandemie van de angst* laat ik zien dat vanaf 1989-90 planningsbijeenkomsten hebben plaatsgevonden over dit thema: hoe kunnen we de bevolking zover krijgen hun vrijheid in te leveren in naam van een geheimzinnige virusepidemie?

Inmiddels weten we dat meer dan de helft van de bevolking in ons land actief meedoet aan het handhaven van de uitzonderingstoestand die op 16 maart vorig jaar werd ingesteld. Medisch heeft de huidige staat van beleg nog maar weinig te betekenen: het is de eerste pandemie waarvan het bestaan door testresultaten achterhaald moet worden. Als politieke wetenschap, als machtsuitoefening, is het een meesterzet. ◀

CV KEES VAN DER PIJL

- Kees van der Pijl wordt in 1947 geboren in Dordrecht en studeert rechten met specialisatie politicologie.
- Academicus aan de Universiteit van Amsterdam van 1973-1999 en hoogleraar Internationale Betrekkingen aan de Universiteit van Sussex van 2000-2012.
- Kees van der Pijl heeft meer dan tien boeken en tientallen wetenschappelijke publicaties en artikelen op zijn naam. In 2008 ontvangt hij de Deutscher Memorial Prize voor zijn boek *Nomads, Empires, States* (Pluto 2007).
- Kees van der Pijl is auteur van een van slechts enkele boeken over de MH17-ramp: *Flight MH17, Ukraine and the New Cold War. Prism of Disaster* (Manchester University Press, 2018) vertaald in Duits, Russisch en Portugees.
- Komende maand verschijnt *Pandemie van de Angst* waarin Kees van der Pijl de huidige tijd duidt.

ONEINDIG MONOPOLYSPEL

The Great Reset

Van hyperkapitalisme naar hypercommunisme

Pieter Stuurman

Het afgelopen jaar is het voor steeds meer mensen duidelijk geworden dat we te maken hebben met een wereldwijde machtsgreep. Het gaat hierbij niet werkelijk om een virus of om de gezondheid. Deze worden slechts gebruikt als excuus voor het doorvoeren van drastische ingrepen in de sociale en economische structuren, met de bedoeling deze totaal en definitief te veranderen. Voor een volledige omwenteling. Oftewel, een revolutie. Ditmaal niet geïnitieerd vanuit een ontevreden of verontwaardigde bevolking, maar van bovenaf.

Het besef dat de wereld heel anders in elkaar steekt dan media en politiek altijd beweerden, kwam voor velen als donderslag bij heldere hemel. Toch was die hemel in werkelijkheid al lang niet meer zo helder als hij leek. Wie een wereldwijde operatie als deze coronacampagne succesvol kan uitvoeren, moet al een flinke tijd van tevoren daartoe de macht hebben verworven. De werkelijke machtsgreep heeft daarom al veel eerder plaatsgevonden. Niet via een plotselinge coup, maar geleidelijk. Zo geleidelijk dat de meeste mensen het niet eens hebben opgemerkt.

Geld is macht

Iedereen kent de uitspraak "geld is macht". Voor de meeste mensen is dat een vanzelfsprekende wetmatigheid. Toch is dat niet werkelijk zo. Geld is uitsluitend in een kapitalistische samenleving een equivalent van macht. Het is een systematiek waarin de hiërarchie bepaald wordt door geldelijk vermogen. Deze creëert een wereld waarin geld en de verdeling daarvan voor de inrichting van de samenleving de hoofdrol speelt, en daar bovendien de zeggenschap over heeft. Dat betekent dat het vergaren van rijkdom een vereiste is voor het verkrijgen van macht. Wie veel geld bezit, kan in een kapitalistische samenleving gemakkelijk meer macht verkrijgen. En wie meer macht heeft, kan gemakkelijk meer geld vergaren. Het is een geleidelijk, maar exponentieel proces dat uiteindelijk vrijwel al het geld, en dus vrijwel alle macht concentreert bij degenen die het meest succesvol (en ook het meest gewetenloos) zijn omgegaan met de mogelijkheden en de vrijheden die het kapitalisme hun bood.

De afgelopen decennia hebben de grootkapitalisten van deze wereld steeds meer naar zich toe kunnen trekken. De macht en invloed die ze daaraan ontleenden, hebben ze eerst gebruikt voor het wegnemen van beperkingen. Beperkingen die voorheen werden opgeworpen door nationale regeringen en hun regelgeving. Regelgeving die bedoeld was om de bevolking te beschermen tegen al te grote dominantie van banken, multinationals en andere instituties. Uiteraard waren die restricties een doorn in het oog van de grootkapitalisten, en dus wendden ze hun groeiende wereldwijde invloed eerst aan

voor het slechten van zoveel mogelijk beperkingen.

Machtsovername

Voorheen waren de individuele staten en hun regeringen zelf de dominantie machtsentiteiten van deze wereld. Maar geleidelijk heeft er achter de schermen een machtsovername plaatsgevonden. Degenen die beschikken over enorme geldreserves hebben heel gewillig en vrijgeefs de staten gefinancierd en deze daarmee afhankelijk gemaakt van hun geldstromen. De eerste tekenen hiervan werden zichtbaar ten tijde van de opkomst van het neoliberalisme in de jaren tachtig onder Reagan en That-

financiering, stilletjes gepasseerd.

Met het vervallen van de beperkingen, viel ook de bijhorende bescherming van de bevolking tegen het ongelimiteerde roofofkapitalisme weg. Regeringen hadden geen andere keuze meer dan naar de pijpen te dansen van de grote financiers. Hoewel die regeringen in de ogen van de bevolkingen nog steeds de dienst uitmaakten, lag de zeggenschap al lang niet meer bij hen. Geleidelijk ruimden ideologisch gedreven politici gedesillustioneerd het veld, en maakten plaats voor beroeps politici die geen bezwaar hadden tegen het opportunistisch meerijden op de trein van geld en macht, en dus gewil-

het huidige wereldwijde machtsspel van het hyperkapitalisme in de eindfase beland.

Degenen die hun posities te danken hebben aan het spel, begrijpen dat ook. Zij beseffen dat het spel, en dus hun verworven posities, bij gelijkblijvende spelregels, zullen komen te vervallen. Om hun dominantie veilig te stellen, moet het spel dus stoppen en plaats maken voor een andere systematiek. Een systematiek waarbinnen hun posities, de ze aan het spel ontleend hebben, geconsolideerd blijven, ook al is het spel volledig uitgespeeld. Een systematiek waarbinnen niet langer kan worden gewedijverd voor de toppo-

troleren, rantsoeneren en zo nodig sanctioneren.

Een volledige 'reset' dus, die het einde betekent van het hyperkapitalisme, en het begin van een systeem dat zich het beste laat omschrijven als hypercommunisme. Want ook onder het voormalige communisme in het Oostblok werd de populatie tewerkgesteld, en moest de opbrengst daarvan worden afgestaan aan de staat die vervolgens de bevolking rantsoeneerde. Dit hypercommunisme werkte dus in feite als een klassiek slavensysteem, maar dan overgoten met een ideologisch sausje. Want ook de plantaage-slaven werden tewerkgesteld, en gerantsoeneerd door de baas.

“Geleidelijk ruimden ideologisch gedreven politici gedesillustioneerd het veld, en maakten plaats voor beroeps politici die geen bezwaar hadden tegen het opportunistisch meerijden op de trein van geld en macht”

cher. Het neoliberalisme propageerde het wegnemen van staatsbemoedening met de vrijhandel. Het wegnemen van de door de staten opgeworpen beperkingen op het ongebreidelde vergaren van kapitaal en dus ook van macht. Koren op de molen van het grootkapitaal. Zo werden de staten en hun regeringen, die voor hun voortbestaan afhankelijk gemaakt waren van

lig de van bovenaf opgelegde orders uitvoerden in ruil voor persoonlijke belangen, ten koste van de bevolking die ze heetten te vertegenwoordigen.

Monopoly

Uiteraard vergrootte dit de macht van de roofofkapitalisten nog verder. Ze brachten de gehele wereld in een toestand van onaflosbare schuld, en dus in totale afhankelijkheid. Tot op het punt dat er niet nog meer te halen was. Vergelijk het met een monopolyspel, waarbij een van de spelers alle straten, huizen en hotels in bezit heeft. De andere spelers zijn kansloos en failliet gespeeld. Normaal betekent dat het einde van het spel. Het bord wordt dichtgeklapt, en de verhoudingen tussen de spelers keren terug naar normaal. Het dichtklappen van het bord is de grote 'reset'. De winnaar is degene die daarmee al zijn verworven kapitaal in één klap verliest. De winnaar als grootste verliezer dus.

Omdat roofofkapitalisme zowel parasitair is als exponentieel groeit, is het ook eindig. Een parasiet kan niet in exponentieel toenemende mate en tot in lengte van dagen, op zijn gastheer blijven parasiteren, zonder hem uiteindelijk om te leggen. De parasiet doodt dan ook zichzelf. Dat betekent dus het einde van het proces. Zo is nu

sities, maar die de eerdere winnaars tot definitieve winnaars maakt. Ook al is het spel wel gestopt. De verliezers worden definitieve verliezers. Het is een systeem dat de winnaars onaantastbaar maakt, en de verliezers geen kansen meer biedt zich uit hun benarde posities te bevrijden.

Winnaars herschrijven de regels

Een systeem dat dus niet langer een interactief spel is tussen alle deelnemers, maar dat gedictieerd wordt door de overwinnaars van het oude spel waarbij de verliezers voor altijd horig worden gemaakt. Een systeem waarin de voormalige winnaars en hun posities onaantastbaar zijn geworden, en waarin zij de onbetwistbare machtselite zullen vormen. Een systeem waarin iedereen, behalve zichzelf, tewerkgesteld zal worden, en de opbrengsten van dat werk zal moeten afstaan aan die machtselite, vertegenwoordigd door aan hen gehoorzame regeringen, die vervolgens de bevolking voorzien van een rantsoen dat uitsluitend verkregen kan worden onder voorwaarde van absolute gehoorzaamheid. Gehoorzaamheid die volledig digitaal gecontroleerd zal worden. Regeringen die in opdracht van de winnaars de bevolking con-

“Zonder eigendom, kan een economie niet bestaan. Net zomin als er op de voormalige slavenplantages een economie bestond, zal er in de beoogde toekomst nog sprake kunnen zijn van een economie”

Het einde van eigendom

Klaus Schwab, de voorzitter van het World Economic Forum, een belangenvereniging van miljardairs en hun organisaties, vat het uitstekend samen: *“You will own nothing and you will be happy”*. Daarmee geeft hij aan dat er geen economie meer zal bestaan.

Economie bestaat immers uit het uitruilen van eigendommen en een wijze waarop die transacties plaatsvinden. Voor een draaiende economie heb je deze twee nodig. Zonder eigendom, kan een economie niet bestaan. Net zomin als er op de voormalige slavenplantages een economie bestond, zal er in de beoogde toekomst nog sprake kunnen zijn van een economie. De slaven kregen hun voedsel en onderdak “gratis”. Ze hadden immers geen eigendom en dus geen geld. In de nieuwe systematiek zal er dan ook geen geld bestaan. Daarmee komt dan ook in één klap een einde aan de uitdrukking ‘geld is macht’.

Het tweede deel van Schwab's bewering, *“you will be happy”* lijkt op het eerste gezicht dan ook heel onwaarschijnlijk. Totdat we beseffen dat de “vaccinatie” campagne, naast het vernietigen van de wereldwijde economie, het tweede speerpunt is van de huidige campagne. Gelukkige slaven zijn immers de grootste vijanden van de vrijheid, en dus de belangrijkste handlangers van de macht. Het is een koud kunstje een populatie “gelukkig” te houden, als je voortdurende toegang hebt tot de chemische en genetische gesteldheid van die populatie. ◀

KAKISTOCRATIE

Tjeerd Andringa FOTO ERIC VAN DE BEEK

De westerse kakistocratie

“Het zijn de slechtsten die regeren”

Eric van de Beek

Het bestuur van westerse landen vertoont kenmerken van een kakistocratie, vindt cognitiewetenschapper Tjeerd Andringa. “Het zijn de slechtsten die regeren.” De enigen die hier een einde aan kunnen maken, zijn wijzelf. “Geopolitiek wordt bepaald aan de keukentafel.”

Om een bestuursvorm te krijgen van en voor het volk is niet minder dan een psychologische revolutie nodig, stelt Tjeerd Andringa, universitair hoofddocent cognitiewetenschap aan de Rijksuniversiteit Groningen. Mensen moeten leren inzien dat ze zoveel beter af zouden zijn als ze hun lot in eigen hand nemen en zich niet langer afhankelijk stelden van incapabele, machtswellustige, of zelfs kwaadaardige autoriteiten. *Self-empowerment*, burgers die zichzelf in hun kracht zetten, is de sleutel tot een betere wereld.

Andringa heeft een eigen website, *Geopolitics and Cognition*, die weliswaar al sinds een paar jaar niet meer actief beheerd wordt, maar een interessant inkijkje biedt in Andringa's politiek-psychologische inzichten. De website was een hobbyproject en staat los van Andringa's werkzaamheden aan de universiteit, waar hij studenten helpt op academisch niveau te leren denken en begrijpen.

Westerse regeringen vertonen kenmerken van een kakistocratie, vindt Andringa. ‘Kakistos’ is oud-Grieks voor ‘slechtsten’ en ‘kratos’ betekent ‘macht’. Een kakistocratie betekent dus dat de slechtsten aan de macht zijn. Het tegenovergestelde van een aristocratie, waarin de besten (aris-

tos) het voor het zeggen hebben. De verderfelikheden in het westen zou onder meer blijken uit de banden die inlichtingendiensten onderhouden met terroristische groeperingen en pedofielen-netwerken.

CIA-directeur John O. Brennan noemde de regering van Donald Trump een kakistocratie. Ziet u dat ook zo?

Er zitten ongetwijfeld kakistocratische elementen in de Amerikaanse regering, maar dat was onder de voorgangers van Trump niet anders. Presidenten zijn grotendeels inwisselbaar. Het zijn een soort woordvoerders van de werkelijke machthebbers. Dat zag je duidelijk bij Obama. Die werd wel genoemd *teleprompter in chief*, omdat hij weinig meer leek te doen dan het oplezen van teksten van een scherm. Alles van enig belang komt niet bij zo'n president vandaan. Het begint er al mee dat je geen kans maakt op het presidentschap zonder brede financiële en andere steun van de *Deep State*, de permanente machtsbasis in de VS waaraan de Council of Foreign Relations een groot deel van de bemensing levert.

Niks nieuws onder de zon dus met Trump?

Trump was een ongeleid projectiel. Het was niet de bedoeling dat hij president zou worden. Het is hem toch gelukt, omdat hij met z'n vele geld in staat was zelf zijn campagne te betalen, en ook door zijn botte charme, die hij voor een groot deel van de Amerikanen heeft. Dat was bedreigend voor het bestel. Ze hebben Trump onder controle gekregen door mensen om hem heen te zetten die hem voeden met ideeën, waardoor hij geen dingen meer deed die teveel in strijd waren met wat het bestel eigenlijk wil. John

Bolton zie ik als een typische vertegenwoordiger hiervan. Hij werd in 2019 naar voren geschoven als veiligheidsadviseur van Trump. Hij is nauw verbonden met het neocon-netwerk, dat destijds de oorlog tegen Irak in gang heeft gezet door volstrekt ongegronde beschuldigingen te verzinnen over de aanwezigheid van massaver-

“Om mensen op machtsposities onder controle te houden is het belangrijk dat ze chantabel zijn. Anders hebben ze te veel vrijheid en doen ze wellicht wat ze zelf belangrijk en moreel acceptabel vinden”

nietigingswapens in het land. Een oorlog op leugens baseren is typisch kakistocratie. En ook dat een samenleving zoiets accepteert is typerend voor een kakistocratie.

Psychopaten zijn volgens u oververtegenwoordigd in hogere kringen? Zij vormen de kern van elke kakistocratie?

Als een systeem kandidaten voor een toppositie selecteert op basis van het vermogen om koste wat kost resultaten te krijgen, dan kun je ver-

wachten dat er veel intelligente en gewetenloze personen tussen zitten die precies weten wat ze moeten doen om een respectabel aanzien te verwerven. Zo'n systeem selecteert op intelligentie en psychopathie. Want psychopaten hebben een amper ontwikkeld geweten. Probleem daarbij is dat weinig psychopaten capabel genoeg zijn voor hoge posities. Het kost dus moeite om ze te vinden en op te leiden.

In een interview met de Canadese vlogger James Corbett heeft u de term kakistocratie genoemd in verband met pedofielen-netwerken. Volgens u oefenen inlichtingendiensten macht uit door mensen op hoge posities te plaatsen die chantabel zijn.

Om mensen op machtsposities onder controle te houden is het belangrijk dat ze chantabel zijn. Anders hebben ze te veel vrijheid en doen ze wellicht wat ze zelf belangrijk en moreel acceptabel vinden. Dat is nu precies wat moet worden voorkomen. Het is daarom een standaard werkwijze van inlichtingendiensten en andere netwerken om mensen te selecteren op chanteerbaarheid.

Het is een beproefde tactiek van inlichtingendiensten om personen in compromitterende situaties te brengen, de zogeheten honey trap. Maar u stelt dat hiervoor zelfs kinderen worden ingezet?

Dat hangt ervan af wat je wilt. Als je de meest gewetenloze mensen zoekt, die in staat zijn de meest kwetsbare individuen probleemloos te misbruiken, dan vormen seksfeesten met kinderen een prima selectiemechanisme. Personen die deelnemen aan dit soort evenementen, zijn zich er van bewust dat ze op deze manier

chantabel worden gemaakt. Maar het maakt ze niet uit, omdat ze hiermee tegelijkertijd toegang krijgen tot machtsposities waar ze anders nooit in terecht zouden kunnen komen. Het is dan een soort initiatieritueel.

Het zal voor iedereen inmiddels bekend zijn dat er talloze bewijzen zijn van pedofielen in hogere kringen. Maar waaruit blijkt dat deze personen hebben deelgenomen aan seksfeesten georganiseerd met de bedoeling ze te rekruteren?

Daar hebben we alleen maar veel anekdotisch bewijs voor. Er zijn heel wat getuigenissen van kinderen die claimen misbruikt te zijn op feesten en ook gevallen waarbij overheden op allerlei manieren hebben geprobeerd politieonderzoek te ondermijnen. Zie onder meer de Dutroux-affaire in België, het Franklin-schandaal in de VS en een groot aantal schandalen in het Verenigd Koninkrijk rond onder anderen media-persoonlijkheid Jimmy Saville en voormalig premier Edward Heath. Juridisch bewezen zijn deze affaires niet omdat ze altijd ergens stranden. Maar waarschijnlijk lijkt het wel. Overheden lijken beter te zijn in het in de doofpot stoppen van de eigen kwalijke praktijken dan in het aanpakken ervan.

U stelt ook dat inlichtingendiensten aanslagen faciliteren die worden toegeschreven aan extremistische moslims?

Vast niet alleen inlichtingendiensten maar ook andere netwerken. Zeker is dat geheime organisaties aanslagen hebben gepleegd op de eigen bevolking. Operatie Gladio is daarvan een duidelijk voorbeeld. Dat was een geheim netwerk in Europa van rechtsextremistische groepen, dat gesteund werd door de CIA en de NAVO, en dat in Italië aanslagen heeft gepleegd op de burgerbevolking. Er is een groot aantal boeken over en ook een prima BBC-documentaire, getiteld *Operation Gladio*.

Wat is de logica achter aanslagen op de eigen bevolking?

Van de Gladio-aanslagen in Italië weten we dat het de bedoeling was het angstniveau van de bevolking te vergroten en te voorkomen dat de communisten te machtig werden. Want wat doen mensen als ze bang worden voor aanslagen? Dan richten ze zich voor hun bescherming tot de overheid. Die moet maatregelen nemen om verdere aanslagen te voorkomen.

Maar u stelt dus dat, voor het plegen van aanslagen in eigen land, rechts-extremistische groepen zijn vervuld voor extremistische moslims?

Daar lijkt het wel op. Er is een belangrijk principe in politieonderzoek: *cui bono*, wie heeft er voordeel van? Ik zie geen enkel politiek of militair nut voor moslims en zelfs niet voor moslimextremisten. Die aanslagen leiden wel altijd tot meer repressieve en gedragscontroleerende mogelijkheden voor staten.

Bij moslims telt niet alleen het politieke en militaire nut van hun daden. Het religieuze nut staat voorop.

Religieus nut is een wat rare term: een religie is vooral een moreel construct dat je helpt om de wereld te begrijpen en moreel gedrag te kiezen. Religieus besef kan heel rijk en inkluderend zijn, maar ook heel beperkt en excluderend. Fundamentalistische gelovigen, of ze nu christen, moslim, hindoe, of anders zijn, worden gekenmerkt door een beperkt begrip van de wereld: ze kunnen heel intelligent zijn, maar ze hebben grote moeite

DE SLECHTEN REGEREN

met diversiteit aan opinies. Ze nemen hun religieuze teksten letterlijk en iedereen die hun interpretatie niet deelt is een ketter en daarmee niet beschermenswaardig.

De Saoedische machthebbers hebben sinds het begin van de zeventiger jaren overal in Afrika en Centraal-Azië geïnvesteerd in wahabistische moslimscholen die zich vooral richten op het uit het hoofd leren en reciteren van de Koran. Niet de beste voorbereiding op een rol in moderne samenlevingen. Maar het is wel een prima kweekvijver voor moslimhuurlingen die je overal kunt inzetten, omdat de meeste mensen, moslim of niet, hun beperkte wereldbeeld niet graag willen delen. De wahabistische huurling beschermt niemand die zich niet heeft bekeerd tot hun religieuze interpretatie van de islam. Dat bekeren vinden ze moreel, het terugbrengen van diversiteit in religieuze interpretatie ook, desnoods met geweld. Precies zoals bij ons destijds de inquisitie.

Die wahabistische huurlingen zijn overal ingezet: Afghanistan, Tsjetsjenië, Bosnië, Somalië, Soedan, Indonesië, Pakistan, Irak, Libië, en ook jarenlang in Syrië. Dus ja, het religi-

“Het is ongeloofwaardig dat Gebouw 7 precies door de staalconstructies viel die het overeind moesten houden. Het is net alsof het staal tijdelijk even in boter veranderde en daarna weer terug veranderde in staal”

euze nut staat zeker voorop, maar niet voor de religieuze fundamentalisten, en wel voor de mensen die hen inhuren voor geopolitieke doelen.

Het is geen geheim dat de VS en bondgenoten al sinds begin jaren tachtig moslim-extremisten inzetten als huurlingen in andere landen. Maar dat is niet hetzelfde als het faciliteren van aanslagen in eigen land. Ziet u bijvoorbeeld 9/11 als een false flag?

Wat ik in ieder geval niet geloof is het officiële verhaal. Neem alleen al Gebouw 7, dat op 110 meter afstand stond van de Twin Towers. Het is niet geraakt door een vliegtuig, en toch is het in elkaar gestort. Je kunt dat moeilijk aan Al Qaida toeschrijven. Het is ongeloofwaardig dat Gebouw 7 precies door de staalconstructies viel die het overeind moesten houden. Het is net alsof het staal tijdelijk even in boter veranderde en daarna weer terug veranderde in staal. Ik heb consistentie nodig om iets voor waar aan te nemen. En ook verifieerbare feiten om een theorie op te bouwen. Het officiële verhaal mist beide.

We hebben gezien waar 9/11 toe heeft geleid. De Amerikanen, en de Britten ook trouwens, hebben een groot deel van hun privacy en overige burgerrechten opgegeven, en ze lieten zich meesleuren in de oorlogen tegen Afghanistan en Irak. Het interessante is dat de plannen daarvoor al gemaakt waren ruim voor 9/11. Zo lag de Patriot Act, een antiterrorwet van zo'n 1000 pagina's, al klaar om goedgekeurd te worden door het Congres.

En een week na 9/11 hadden de VS al plannen klaarliggen om de regeringen van zeven landen in vijf jaar tijd aan te vallen en te vernietigen. Met Syrië zijn ze nog bezig en Iran staat nog op het wensenlijstje.

Kortom, aanslagen houden de kakistocratie in stand, tenzij we ophouden er bang voor te zijn?

Benjamin Franklin, de achttiende-eeuwse Amerikaanse politicus en wetenschapper, zei ooit: “Zij die bereid zijn essentiële vrijheden in te leveren, om een beetje tijdelijke veiligheid te verwerven, verdienen noch vrijheid noch veiligheid.” Ik denk dat hij daar helemaal gelijk in heeft. En trouwens, als je kijkt naar het lijstje van doodsoorzaken dan staat terrorisme ergens onderaan. Als je dan toch bang wilt zijn, word dan bang voor hart- en vaatziekten, kanker, verkeersongelukken en gladde badkamervloeren. Angst voor terrorisme is echt irrationeel.

Als kenmerk van een kakistocratie ziet u ook machthebbers die binnenlandse belangen offeren aan buitenlandse belangen?

John Perkins beschrijft in zijn boek *Confessions of an Economic Hitman* uit eigen ervaring hoe het Westerse financiële systeem invloedrijke personen in andere landen benadert, meestal mensen die daar geaccepteerd worden als leiders, om grote investeringen in die landen voor elkaar te krijgen. Vaak zijn die mensen bereid daarin mee te gaan, ondanks dat dit ten koste gaat van hun eigen land. Ze dienen dan de belangen van het Westen, omdat ze er zelf beter van worden.

Een Britse minister zei begin twintigste eeuw: ‘Wij controleren Egypte helemaal niet, wij controleren alleen maar hun leiders.’ Je controleert ze door ze bijvoorbeeld een opleiding in Cambridge te geven, zodat ze in een sociaal netwerk terecht komen waarbinnen de norm de Britse norm is. Terug in eigen land lijkt het dan alsof zo iemand zijn eigen land vertegenwoordigt, terwijl hij in feite bezig is Britse geopolitiek uit te voeren.

Je hoeft dus niet corrupt of chantabel te zijn om je eigen land te verraden?

Dat is inderdaad niet nodig. Internationaal denkende mensen lijken meer op elkaar dan op de mensen in hun eigen land. Hun norm is: internationaal, globaal, vaak progressief, denken. Erg aardige mensen allemaal. Maar ze zullen vooral keuzes maken binnen dat internationale systeem. Ook als ze leiders in hun eigen land worden. Als ze nationalistische keuzes gaan maken, dan raken ze de steun van de internationale gemeenschap kwijt. Dan komen de National Endowment for Democracy en andere non-gouvernementele organisaties naar hun land om de oppositie te steunen en onrust te stoken en ontstaan er problemen voor dat soort leiders. Totdat ze weer de dingen doen die ze geacht worden te doen, zoals IMF-hervormingen doorvoeren en World Trade Organisation-beleid uitvoeren.

U lijkt globalisering te zien als een negatieve ontwikkeling.

Een centraal geleide, uniforme wereld gaat ten koste van de individuele autonomie en houdt geen rekening met verschillen en mogelijkheden op lokaal niveau. Het leidt tot een verstikkende wereldbureaucratie die meer connecties heeft met de top van het internationale bedrijfsleven dan met de wereldbevolking. Ik zou zeggen dat elk land, elke regio, zelfvoorzienend moet zijn en in 75 procent van de eigen basisbehoeften moet kunnen voorzien. Zo'n land kan daarnaast nog

prima internationaal samenwerken. Maar het gebeurt dan vanuit lokale kracht, niet vanuit lokale zwakte.

Op Geopolitics and Cognition schrijft u dat veel mensen de ‘oncomfortabele waarheden’ op uw website als schokkend zullen ervaren.

Voorvelen is het nieuwwatikbeschrijf. Dat is omdat ze via de *mainstream media* niet of nauwelijks met dit soort ideeën in contact komen. Veel mensen willen het ook niet weten. Vooral mensen die een beperkt begrip hebben van de wereld, zich netjes aan de regels houden en sterk leunen op autoriteiten. Die bewijst je geen dienst als je ze vertelt dat de autoriteiten wellicht totaal onbetrouwbaar zijn en mogelijk horen tot de slechtsten in de wereld. Je haalt dan de grond onder hun voeten weg.

Tegelijk vindt u het van groot belang dat mensen de spelletjes doorzien die er gespeeld worden op het wereldtoneel.

Ik vraag de lezers van de website: Waarvoor zet jij je in? Voor jezelf en voor alles waar je van houdt en waarmee je je verbonden voelt? Of voor een anonieme groep die jou in de val

“Mensen moeten leren het verschil te zien tussen machtswellustige psychopaten en wijze leiders. Nog beter is het als ze geen leiders meer nodig hebben omdat ze zelf wijs genoeg geworden zijn”

heeft gelokt met het spelen van een spel dat je niet volledig kunt overzien of begrijpt? Wellicht is onze huidige wereld een soort casino, dat zo is opgezet dat je gegarandeerd verliest. De Cyprioten zijn het grootste deel van hun spaargeld kwijtgeraakt en de Polen de helft van hun pensioenen. Dus waar hebben ze al die tijd voor gewerkt en gespaard? In elk geval minder in hun eigen voordeel dan ze altijd hadden gedacht. Dat kan in Nederland ook gebeuren. Ik zeg dan: De beslissing is aan jou of je uitgebuit wilt worden. Als je besluit je leven door te brengen in een *bubble* van zalige onwetendheid, inschikkelijkheid en goedgelovigheid, dan is de kans groot dat daar misbruik van zal worden gemaakt en dat je wordt uitgebuit door dezelfde krachten die je onwetend en goedgelovig houden en inschikkelijk maken.

Door de machtspeletjes aan de top te doorzien, stoot je minder snel je hoofd?

Ja, en je bent dan ook beter in staat bij te dragen aan een betere wereld. De Amerikaanse dichter Carl Sandburg zei ooit: “Eens beginnen ze een oorlog waar niemand komt opdagen.” Dat is een van de verborgen waarheden van de wereld waarin we leven: als wij ons niet langer lenen voor spelletjes die we bij voorbaat verliezen, zullen er geen oorlogen meer zijn, geen georganiseerde onderdrukking, geen dictatuur. Mensen moeten leren het verschil te zien tussen machtswellustige psychopaten en wijze leiders. Nog beter is het als ze geen leiders

meer nodig hebben omdat ze zelf wijs genoeg geworden zijn.

U bent optimistisch gestemd over de invloed van het individu op de wereldpolitiek?

Ontwikkelingen op micro- en macro-niveau zijn nauwer met elkaar verbonden dan mensen geneigd zijn te denken. Geopolitiek wordt weliswaar beïnvloed door wat er aan de conferentietafels van Bilderberg, Davos of elders wordt besproken, maar wordt uiteindelijk niet daar bepaald. Geopolitiek wordt bepaald aan de keukentafel. Zie de Sovjet-Unie. Die is in elkaar geklapt omdat niemand er meer in geloofde. De mogelijkheden die we tot onze beschikking hebben om de wereld te begrijpen zijn groter dan ooit. Dankzij internet is er een enorme hoeveelheid kwalitatief goede informatie voorhanden. Die is tussen alle rotzooi niet altijd even makkelijk te vinden. Maar de informatie is er, en is toegankelijker dan ooit. Als we ons door zelfstudie onafhankelijk maken van autoriteiten buiten onszelf, wacht de mensheid een zonnige toekomst met eindeloze mogelijkheden.

Een socialist zou nu zeggen: Als individu bereik je niks. Je moet je verenigen.

Dat lijkt me een slecht idee. Je mag je wel verenigen, maar je moet je nooit afhankelijk maken van een groot systeem. Want dan word je weer iemand die blind in een ideologie gelooft en conformistisch is, in plaats van kritisch-creatief.

U verkiest de weg van het anarchisme?

Nou ja, kijk. De biosfeer, de natuur, het leven zijn opgebouwd zonder centraal leiderschap. Dus laat overheden eerst maar bewijzen dat ze ook op lange termijn toegevoegde waarde bieden. Tot die tijd gebruik ik de behoefte aan een overheid als een maat voor een niet-ontwikkeld intellectueel vermogen.

Sommige diersoorten kennen alfa-mannetjes en vrouwtjes die het zaakje leiden.

Dat is zo. Maar daar heb je het over een ander soort leiderschap dan je doorgaans ziet in de mensenwereld. Een leidende rol in de dierenwereld krijg je alleen als je heel goed bent in het uitvoeren van een belangrijke taak. En niet door te netwerken of verkiezingen te houden.

U houdt zich bezig met stadslandbouw. Heeft dat een plaats in uw denken over geopolitiek?

Wij laten met de Stadsakker in Groningen zien dat de boerderij van een eeuw geleden in essentie nog prima functioneert. Onze landbouw was vroeger volledig duurzaam. We nemen daar met de Stadsakker een voorbeeld aan en dat is ons al bijna gelukt. De industriële landbouw bestaat nog maar 70 jaar. Die bestaat bij de gratie van groei, schuld en kosten die elders worden neergelegd. Dat systeem is gedoemd in elkaar te storten. Tegenwoordig moet je in de Noordoostpolder soms al drie meter diep ploegen om nog aan goede grond te komen; daarboven is alles volledig uitgewoond. Je kunt een systeem dat je niet aanstaat, zoals de industriële landbouw, bevechten, maar je kunt het ook irrelevant maken, door op een plek te gaan zitten waar het systeem er geen last van heeft en jij je gang kunt gaan. Tegen de tijd dat het systeem zichzelf heeft opgeblazen kom jij met betere ideeën naar voren. ◀

Dit artikel verscheen eerder in 2019 op de verdwenen website novini.nl. Het is ingekort en licht bewerkt.

Merk op wat je opmerkt

Sinds het uitroepen van een pandemie valt op dat alles wat aan maatregelen ter bestrijding daarvan wordt uitgevaardigd 180 graden omgedraaid is. De natuurlijke weerstand wordt er niet sterker van, maar juist zwakker. Dat is gek, want ‘ze’, overheid en media, zeggen dat de regels er zijn om ons te *beschermen*.

Wat nou als je beseft dat dat niet klopt? Besluit je dan dat ze liegen, zich vergissen, of dat ze verkeerd worden voorgelicht? Of, nóg erger, dat ze stiekem heel andere plannen hebben? Klim je dan in de pen en schrijf je een mailtje aan alle Kamerleden? Of komt dat niet in je op?

Dit speelde een jaar geleden al. Wat heb je gedaan? Heb je daar vrede mee? Heb je je aangepast en voelt dat goed? Of heb je de kont tegen de krib gegooid en doe je dat nog steeds? Heb je vrede met hoe je omgaat met wat is? Of kom je innerlijk steeds niet tot rust?

Wat zou je tot rust kunnen brengen als ‘buiten’ zo blijft tégen zitten? Omdat bijvoorbeeld de beleidsmaatregelen, zelfs wereldwijd, nog steeds opgehangen worden aan een test die als test domweg niet deugt?

Ik behoor tot degenen die graag zelf, ook bij onafhankelijke deskundigen met afwijkende inzichten, mijn licht opsteek. Hoe beoordeel ik wie er gelijk heeft? Nou gewoon, zoals met alles, door er met aandacht naar te kijken, te luisteren, te lezen wat er gezegd wordt. en dat dan te proeven. Zorgvuldig. *Met* zowat alle zintuigen dus.

Is het dan een kwestie van smaak? Goeie vraag. Maar het hoofd wil ook wat, dus let ik daar ook op. Dat is wat de instanties ook niet lijken te doen. Die houden de geleerden gesloten voor scrutineuze blikken en afwijkende meningen. Ook voor die van wetenschappers van grote naam. Er zijn zelfs bewegingen om hen consulteren ook voor mij onmogelijk te maken. Met censuur, die ‘nepnieuws bestrijding’ genoemd wordt. Door leden van de regering zelf nota bene. Curieus dat. Zouden er grote belangen spelen? Daar lijkt dat gedrag op.

Met de openbare opinie in overeenstemming geraken is daarmee uitgesloten. Maar er is een andere keuze, een vrije ruimte om in te verkeren, waar aandacht geven aan wat zich voordoet, gewoon is. Waar open staan heerst. Zoals ook voor de onderhuidse glimlach die ik voel en tegelijkertijd zie bij die ander, net als ik zonder mondkapje. Wat zegt mij die verholene glimlach? Dat ik innerlijk vrij ben en daar blij mee ben. Dat niemand mij dat afkan pakken.

Als enige liefdevolle hoeder van hoe het innerlijk met mij gaat, maak ik er ruimte voor, als voor het kopje komen geven van de poes en het blijven zitten van het waterhoentje als ik aan kom lopen en zeg, ‘blijf maar rustig zitten’. Liefde en schoonheid zijn zo dichtbij.

Lietje Perizonius

OVERMACHT

De eeuwigdurende oorlogen van de VS

Imperium USA, een wereldmacht zonder scrupules

Netta Baur

“Een imperium is gemakkelijk te herkennen: het enige wat je hoeft te doen is de vliegdekschepen tellen. De VS hebben elf atoomvliegdekschepen, “meer dan welk ander land ter wereld”, schrijft bestsellerauteur Daniele Ganser (Lugano 1972) op pagina 15 van *Imperium USA*, waarin hij onderzoekt waarom de VS het predicaat ‘machtigste land ter wereld’ verdienen.

Ganser laat in *Imperium USA* zien hoe de VS sinds hun ontstaan machts-politiek bedrijven waarin oorlog en geweld centrale elementen zijn. Er zijn nog meer parameters die de VS als machtigste land aanwijzen: “[Ze] drukken de belangrijkste wereldvaluta van dit moment, de dollar. Ze zijn een atoommacht, ze hebben de hoogste militaire uitgaven, de grootste wapenbedrijven en de meeste militaire bases in het buitenland. [Ze] hebben een vetomacht in de VN-veiligheidsraad, waardoor zij kunnen voorkomen dat ze door de VN-veiligheidsraad veroordeeld worden wanneer ze andere landen illegaal bombarderen en het geweldsverbod schenden. Bovendien domineren de Verenigde Staten de NAVO, het grootste militaire bondgenootschap ter wereld waarvan op dit moment 29 Europese en Noord-Amerikaanse landen lid zijn. [Ze] hebben [...] direct of indirect invloed gehad op bijna alle grote conflicten van de laatste honderd jaar en beïnvloeden tevens de oorlogen die momenteel aan de gang zijn.”

Oorlog als verdienmodel

Tegelijkertijd beschouwen velen de VS als het grootste gevaar voor de wereldvrede (*Gallup International*, 2013). Geen enkele andere natie heeft sinds 1945 zo veel landen gebombar-

deerd en zo veel regeringen afgezet als de VS. Geen enkel land ter wereld heeft meer dan 700 buitenlandse militaire bases (met meer dan 200.000 troepen). Het defensiebudget van de VS is even groot als dat van de acht landen samen die na de VS het hoogste scoren in de top 10. Oorlog is een verdienmodel. President Dwight Eisenhower waarschuwde in zijn afscheidsrede op 17 april 1961 al voor de macht van het ‘militair-industrieel complex’. Eisenhower doelde op de vervaardiging van wapenindustrie, geheime diensten, Pentagon, lobby’s, media en politiek. Hij voorzag dat de wapenindustrie in de VS een dominante invloed op de politiek zou gaan krijgen. “In regeringskringen moeten we ons ertegen verzetten dat het militair-industrieel complex teveel onbevoegde invloed verwerft, of wij daar nou om gevraagd hebben of niet. De mogelijkheid van een desastreuze toename van niet-legitieme macht bestaat en zal altijd blijven bestaan.” Ondanks zijn waarschuwing groeide het defensiebudget alleen maar verder. In 1960 was het Pentagonbudget ongeveer \$50 miljard per jaar. De banden tussen het militaire apparaat en de wapenindustrie werden steeds hechter, totdat het militaire budget van de VS in 2018 \$649 miljard bedroeg. Ter vergelijking: Rusland nam in 2018 met een defensiebudget van 61 miljard de zesde plaats in, na China, Saoedi-Arabië, India en Frankrijk (SIPRI-instituut voor vredesonderzoek, Stockholm).

De oorlogen van de VS

Om te begrijpen hoe machtsverhoudingen liggen, moeten we ooghebben voor de geschiedenis, voor de tijdlijn en voor oorzaak en gevolg en ons niet blind staren op de laatste schakel van de historische opeenvolging. Ganser behandelt daarom de aanvalsoorlogen en de geweldspolitiek van de VS in zijn boek chronologisch. Dit leidt tot dertien hoofdstukken die tezamen

“In 1960 was het Pentagonbudget ongeveer 50 miljard dollar per jaar. De banden tussen het militaire apparaat en de wapenindustrie werden steeds hechter, totdat het militaire budget van de VS in 2018 \$649 miljard bedroeg”

dit somber stemmende rijtje vormen: *De indianenoorlogen* (vanaf de 16^e eeuw); *De uitbuiting van de slaven* (17^e en 18^e eeuw); *Noord-Amerika is niet genoeg* (19^e eeuw), waarbij het gaat om de annexatie van Cuba, Puerto Rico, Hawaï, de Filipijnen en Guam (een eiland ten oosten van de Filipijnen, red.); *De VS en de Eerste Wereldoorlog*; *De VS en de Tweede Wereldoorlog* (beide oorlogen zouden zonder de geldverstrekking en olievoorziening door de VS korter hebben geduurd en tot minder slachtoffers hebben geleid); *Geheime oorlogen*, waarbij het gaat om de manipulatie van de Italiaanse verkiezingen in 1948, het ten val brengen van de Iraanse regering in 1953, die van Guatemala in 1954, de moorden op Lumumba (Congo), Trujillo (Dominicaanse Republiek) in 1961, op Diem (Vietnam) in 1963, op Che Guevara in 1967, op Schneider (Chili) in 1970, en de voortdurende inmenging in Cuba vanaf 1961; *De moord op Kennedy*; *De Vietnamoorlog*; *De*

Iran-Contra affaire; *De aanslagen van 11 september*; *De zogenaamde War on Terror*; *Het Digitale Imperium*; *De strijd om Eurazië*.

Propoganda

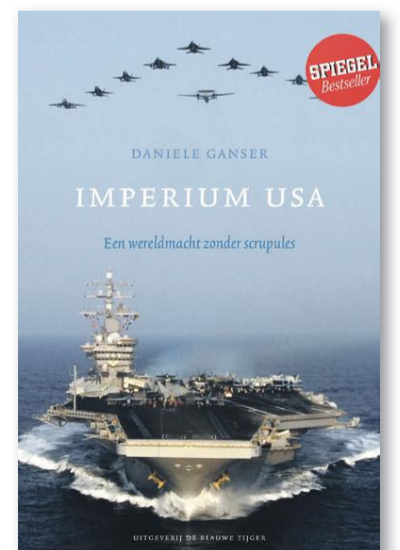
Ganser besteedt ruim aandacht aan oorlogspropaganda en -leugens. Op basis van vrijgegeven originele bronnen beschrijft hij zowel de speciaal geconstrueerde dramatische incidenten die nodig waren om ten oorlog te kunnen trekken als de rol die de media daarbij speelden. De VS gebruiken al sinds jaar en dag mediamanipulatietechnieken met het doel voor deze machtspolitiek draagvlak bij de bevolking te creëren. Op pagina 85 komt John Swinton, journalist bij de *New York Tribune* aan het woord. In 1883 (!) zei hij tegen vakgenoten: “In Amerika bestaat er niet zoiets als een onafhankelijke pers (...). Niemand van jullie die het waagt zijn eerlijke mening te uiten. “In Amerika bestaat er niet zoiets als een onafhankelijke pers, behalve in afgelegen kleine stadjes op het platteland. Jullie weten het en ik weet het. Niemand van jullie die het waagt zijn eerlijke mening te uiten. En als jullie het zouden doen, dan wist je dat het stuk niet gepubliceerd zou worden. Degene die zo gek zou zijn eerlijke meningen op te schrijven, zou [...] een nieuwe baan moeten gaan zoeken. Het verdienmodel van de journalist in New York is de waarheid vernietigen, verdraaien en schaden, ronduit liegen, aan de voeten van zijn geldgod te kruipen en zijn eigen land en volk voor zijn dagelijks brood te verkopen. Jullie weten het en ik weet het. Wat een onzin om een toast op de ‘onafhankelijkheid van de pers’ uit te brengen! We zijn werktuigen en bedienden van rijke mannen achter de schermen. We zijn marionetten. Zij trekken aan de touwtjes en wij dansen.” De media richten de aandacht van het publiek juist liefst alleen op de laatste schakel van de ketting, die naar believen vergroot, verkleind of gekleurd wordt gepresenteerd. Feiten worden in fragmenten opgedeeld, zodat de samenhang daarvan wegvalt; informatie wordt daardoor uit de context gehaald – bijvoorbeeld door te verzwijgen wat er eerder is gebeurd; feiten worden bovendien in een nieuwe context geplaatst. Oorlogen zijn dan opeens niet meer afschuwelijk en wreed, maar een noodzakelijk kwaad om het kwaad te bestrijden. Het grote publiek doorziet niet wat er werkelijk aan de hand is, en kan blijven geloven in het adagium ‘Wir sind die Guten’, zoals de titel van het boek van Mathias Bröckers en Paul Schreyer luidt.

De volgende oorlog

Het punt in de geschiedenis waar we ons momenteel bevinden en waar het laatste hoofdstuk van *Imperium USA* over gaat, is typerend: de strijd om Eurazië. NAVO-troepen rukken sinds de eenwording van Duitsland in 1989 steeds verder oostwaarts op. Ze bevinden zich nu vlakbij de Russische grens. Wat lezen we echter bij *Eenvandaag* op 15 april? “Bereidt Rusland een invasie voor en kan er opnieuw oorlog komen? Het conflict

in het oosten van Oekraïne is in korte tijd in alle hevigheid opgelaaid. Russische troepen verplaatsen zich naar de grens en de afgelopen weken zijn de dodelijkste in lange tijd.” In *De Volkskrant* van 19 april stond, “Poetin is onrust aan het stoken in Oekraïne. Kan de EU op de buitenlandstop die vandaag plaatsvindt voorkomen dat Rusland verder ontspooit?”. Op deze wijze wordt de publieke opinie klaargestoomd voor een interventie van de NAVO in Rusland. We zijn op het punt gekomen dat Caitlin Johnstone dat op *Activistpost* als volgt beschrijft: “Vroeger infiltreerde de CIA de media, nu neemt de CIA de plaats van de media in... De CIA gedraagt zich nu als een psychopaat die stiekem de media infiltreert om te bereiken dat de Amerikaan de informatie over eigen land en de wereld precies zo krijgt opgediend als de CIA dat wil. Dit houdt in dat er geen echt onderscheid meer gemaakt kan worden tussen media en CIA.”

Imperium USA is een anti-oorlogsboek. In al zijn werk baseert Ganser zich op drie pijlers: de mensheidsfamilie, het VN-geweldsverbod en *mindfulness* (de vertaler heeft dit Engelse begrip gekozen voor het origineel *Achtsamkeit*), omdat deze drie van waarde zijn voor de vredesbeweging. Over de mensheidsfamilie schrijft hij: “Het patroon herhaalt zich en de werking ervan is duidelijk: het principe mensheidsfamilie wordt geschonden door een groep buiten de mensheidsfamilie te plaatsen, van zijn waarde te ontdoen en vervolgens te doden. Over het VN-geweldsverbod: “Het geweldsverbod van de VN werd in 1945 opgetekend en verbiedt dreiging met of gebruik van geweld in de internationale politiek.” Zo bezien zijn alle niet-verdedigingsoorlogen illegaal. Over *mindfulness*: “Veel te vaak worden mensen door oorlogspropaganda om de tuin geleid en in de war gebracht, terwijl dat niet nodig zou hoeven te zijn. We kunnen ons bewustzijn en ons overzicht vergroten als we door *mindfulness* leren onze gedachten en gevoelens vanaf een rustige afstand waar te nemen. We hoeven niet alles te geloven wat de media ons vertellen.” ◀

Daniele Gansers *Imperium USA, een wereldmacht zonder scrupules* (2020), in Nederlandse vertaling uitgegeven door De Blauwe Tijger. 319 pagina's, €27.

KRACHT

Interview Mariëla Kruse

Over Macht en Kracht

Claire van den Berg

Professioneel kickbokster en sport-schoolhoudster Mariëla Kruse heeft zich letterlijk en figuurlijk naar de top gevochten. Na vele jaren van bloed, zweet en tranen, wist zij maar liefst vier maal de wereldtitel te veroveren. Een gesprek met deze tour de force over haar veelbewogen carrière, de kracht en macht van mind control en de machtsmechanismen die zij ontwaart in dit post-corona tijdperk.

Allereerst, hoe ben je in de wereld van de vechtsport beland?

“Zo rond mijn veertiende zag ik een interview met Lucia Rijker, de eerste vrouwelijke wereldkampioen kickboksen die Nederland tot dan toe kende. Ik was totaal door haar gegrepen en ook door haar talent. Ook de films met actieheld Jean Claude van Damme verslond ik. De achterwaartse hielkicks en spinning backfists waar zij hun hand niet voor om leken te draaien, maakte dat ik me uiteindelijk aanmeldde bij de plaatselijke sportschool voor mijn eerste kickboks-les. Zestien jaar en talloze trainingen, wedstrijden en toernooien later, heb ik in 2011 mijn lang gekoesterde droom weten te verwezenlijken door twee wereldtitels te behalen, bij de Kombat League in Italië. Later in 2013 en 2014 gebeurde dat nog een keer, dit maal in Duitsland.”

Vechtsporten draaien voor een groot deel om controle en beheersing. Zo

bezien, zou je kunnen stellen dat kickboksen een tamelijk tactiele manier is om macht uit te oefenen op je omgeving.

“Kijk, je wilt winnen. Dat houdt meteen al in dat je de ander moet overrulen, in je macht moet krijgen. Als dat eenmaal gelukt is, ben je niet per se een betere vechter, je ‘piekt’ dan gewoon harder. Je hebt dan simpelweg meer controle en staat meer in je kracht, waardoor je ook meer macht en controle hebt over jezelf. De *stare-down*, waarbij bokkers voorafgaand aan de wedstrijd tegenover elkaar staan om elkaar diep in de ogen te kijken, is in mijn optiek de ultieme mentale krachtmeting. Vechters als Mohammed Ali of Rico Verhoeven etaleren door dat te doen, bij voorbaat al een zekere dominantie over hun opponent. Bij mannelijke vechters is er vaker sprake van drang tot overheersing, iets dat zich soms ook uit in het hebben van weinig tot geen respect voor de tegenstander. Bij mij werkt dat niet zo. Ik heb altijd respect voor mijn tegenstandsters. Zij hebben immers net zo hard gewerkt als ik om te komen waar ze zijn.”

Je sportschool Group Training Zuid is alweer maanden gesloten, althans voor binnen sporten. Wat vind je ervan dat de overheid paal en perk stelt aan sporten in coronatijd?

“We draaien al bijna een jaar niet meer op volle kracht. Na afkondiging van de eerste lockdown konden we op steeds minder plekken lessen en workshops geven. Daarbij kregen we met steeds meer restricties te maken. Inmiddels mogen we van de overheid

Mariëla Kruse

alleen nog met maximaal twee man buiten trainen.

Ik vind het onbegrijpelijk dat de sportscholen dicht gegooid zijn. Sporten houdt je namelijk niet alleen fysiek sterk en fit, maar ook mentaal. Ik ben dan ook groot voorstander van preventieve gezondheidszorg, dus het subsidiëren van sportabonnementen en biologisch eten. Waarom ontwikkelen we niet, in plaats van een vaccinatiebewijs een sportparticipatiebewijs?”

Als het aankomt op macht en kracht, waar geloof je dan in?

“Ik geloof in energieën en frequenties en ben ervan overtuigd dat er ondefinieerbare krachten velden actief zijn, die bezig zijn om de aarde in een ongunstige frequentie te brengen en te laten blijven. We zitten momenteel als mensheid in een transitiefase van 3D naar 5D en dat gaat niet zonder slag of stoot. Dit proces is niet tegen te houden, uiteindelijk zal de aarde naar een hogere frequentie bewegen. De zittende machthebbers doen er

echter alles aan om dit te torpederen. Gelukkig merk ik om me heen dat mensen zich steeds meer bewust worden, van wie ze zijn en van wat goed voor hen is. Zo claimen ze steeds meer autonomie en zeggenschap.”

Je schroomt niet je uit te spreken tegen de coronamaatregelen. Wat maakt dat je je hier hard voor maakt?

“Ik ben nooit iemand geweest die naar demonstraties ging. Dat veranderde toen vorig jaar de vechtsportscholen na de eerste lockdown niet mee werden genomen in de heropening. Ik voelde heel sterk dat het van groot belang was te laten zien dat sporten wel degelijk verantwoord en veilig kon. Dus ik begon demo's te geven tijdens verschillende protesten.

Ook ben ik regelmatig present bij manifestaties als die van Vrouwen voor Vrijheid. Daarnaast ga ik elke zondag koffie drinken op het Museumplein. Waar ik eerst in m'n eentje ging, gaan er nu steeds vaker collega's en vrienden mee. Ook al spuiten de

waterkanonnen soms aan alle kanten om je heen, het heeft iets euforisch en krachtigs om te staan - of beter gezegd te zitten - voor je idealen. Om vreedzaam te gaan staan voor waar je in gelooft, te midden van een steeds groter wordende groep gelijkgestemden. Het geeft me hoop voor de wereld en voor de mensheid.”

Met alles wat er nu gaande is, hoe voorzie jij de toekomst?

“Ik ben een positief ingesteld mens, dus ik geloof dat uiteindelijk alles beter wordt. Ik ben ervan overtuigd dat de waarheid zal zegevieren. Want leugens die met leugens worden onderbouwd, zoals nu door overheden wereldwijd gebeurt, zijn simpelweg geen lang leven beschoren.

Voor wat betreft m'n bedrijf: ik blijf open zolang het kan. Meer dan ooit vind ik het belangrijk mensen gezond te krijgen en te houden. Dus ik blijf strijden. Maar ik kan niet wachten om weer als vanouds puffend en zwetend zij aan zij te staan in de ring.” ◀

Waarom wij in Nederland als eerste de macht terugpakken

Frank Ruesink

Geloof jij er nog in? Geloof jij dat we het tij nog kunnen keren? Geloof jij dat we nog terug kunnen naar een open en vrije maatschappij? Of denk jij dat we al verloren hebben van de Bill Gatesen, de Hugo de Jonges en hun vrienden van de farmaceutische industrie?

Ik behoor tot de groep optimisten en activisten, die erwaart dat we helemaal niet kansloos zijn. We hebben ogenschijnlijk onzichtbaar in de afgelopen jaren gebouwd aan een unieke kracht in Nederland. Een kracht die ons wel eens net zo sterk kan maken als de Galliërs, die ons in Asterix en Obelix hebben voorgedaan hoe je onderdrukkers (de Romeinen) buiten de deur houdt.

Ga eens na in welk land hebben zoveel mensen zoveel geïnvesteerd in persoonlijke ontwikkeling? Onder aanvoering van partijen zoals 365 Dagen Succesvol, Michael Pilarczyk en vele coachopleidingen zijn miljoenen mensen bezig geweest om hun eigen innerlijke shit op te ruimen om erachter te komen dat zij een medi-

cijn zijn voor een betere wereld.

Ja, want iedereen is een medicijn om deze wereld die gebaseerd is op leugens te genezen. Niemand anders gaat ons meer redden. Wij zijn het zelf die ons gaan bevrijden uit het systeem van leugens en misstanden.

Leugens en misstanden die aangejaagd door een aantal fantastische onafhankelijke nieuwskanalen, dag in dag uit worden ontmaskerd. Met *Café Weltschmerz*, *Jensen*, *Gezond Verstand*, *BLKBX*, *Blue Tiger Studio* en natuurlijk *De Andere Krant* worden wekelijks honderdduizenden mensen voorzien van een ander geluid. Welk land heeft met zoveel inwoners zoveel onafhankelijke nieuwsbronnen? In deze coronawaanzin prijs ik me elke dag gelukkig dat ik in Nederland woon.

Unieke situatie

Het is de combinatie van een massa mensen die zowel een goed ontwikkeld spiritueel- als systeem bewustzijn heeft wat resulteert in een unieke situatie. Op deze voedingsbodem van een vergroot bewustzijn staan steeds meer mensen op, die zich bevrijden uit het systeem en hun stem laten horen.

Maar het belangrijkste is misschien

wel dat we jou hebben. Jij bent als lezer van *De Andere Krant* een onmisbare schakel in het geheel. Het feit dat je nu deze krant leest maakt dat je openstaat voor verandering. Jij bent op zoek naar andere informatie en andere verhalen om je mee te voeren. Verhalen die je een ander perspectief geven op datgene wat er gebeurt in de wereld.

De vraag is alleen wat ga jij doen met de informatie die je opdoet in *De Andere Krant*? Kies jij ervoor als jij de krant weglegt ook echt andere keuzes te gaan maken? Durf jij buiten het gebaande pad te gaan lopen? Ben jij bereid om een risico te nemen? Misschien niet omdat jij het wilt maar wel omdat je hart het je ingeeft.

Ben jij bereid om een moedig

statement te maken? Ben jij bereid om bijvoorbeeld net zo moedig te zijn als Bert Heerink, bekend als de zanger van de band Vandenberg. Hij schreef op 20 april het volgende op zijn Facebook pagina: “Omdat ik het met mijn hart en geweten niet kan verantwoorden speel ik niet en nooit bij welke gelegenheid dan ook waar er voor toegang tot (mijn) muziek gevraagd wordt om mondkapjes, een test en/of vaccinatiebewijs. Mocht dat betekenen dat ik niet meer de bühne op kan: HET ZIJ ZO!”

Voor mij was dit een statement van een moedige man, die handelt vanuit zijn innerlijke kracht. En zo zien we gelukkig steeds meer Nederlanders, die laten zien en horen dat ze het huidige beleid niet steunen. Ze gebruik-

ken hun eigen innerlijke kracht om een duidelijk tegengeluid te laten horen.

Neem bijvoorbeeld de familie Joustra uit Leeuwarden, eigenaar van MonkeyTown, die in *De Telegraaf* duidelijk maakte dat ze niet opengaan in een moreel onaanvaardbare testsamenleving. Ook zij laten zien dat zij op hun manier het verschil kunnen maken in deze tijd.

En dit is de bedoeling voor iedereen. Met elkaar mogen we onze innerlijke kracht gebruiken om niet langer een soldaat te zijn in het regiem van Hugo de Jonge. We mogen met elkaar de moed verzamelen om af te zwaaien van dit leger. Weg te lopen bij een systeem wat ons niet meer dient, dit omdat we iets beters verdienen dan wat ons nu wordt gepresenteerd.

Dus nodig ik je uit om mee te stappen in een vrijheidsbeweging van optimisten en activisten, die net zolang doorgaan om andere mensen aan te moedigen zodat ook zij opstaan, hun bestaansrecht opeisen en vanuit hun innerlijke kracht zorgen dat we als eerste land ter wereld onze macht weer volledig terugpakken. ◀

Frank Ruesink is sociaal activist en schrijver van het boek *Hugo-ik ben ook jouw soldaat niet* www.frankruesink.nl

MACHT ZONDER TEGENMACHT

Chaos in de politieke polder

Gevangen in een falend staatsbestel

Rients Hofstra

Wat maakt een georganiseerde samenleving tot een democratie en wat niet? Welke dubieuze gewoonten zijn de Nederlandse democratie binnen geslopen en maken deze al tientallen jaren zo kwetsbaar, dat er amper nog sprake is van democratie. Een probleem waarbij zelfs politici -al zouden zij zich daarvoor inspannen- het niet voor elkaar krijgen rekening te houden met de wil en de wens van het volk. Wat speelt hierin allemaal mee?

Laten we eerst eens twee stellingen als intro gebruiken. De eerste: de poli-

tiëk wordt beheerst en verpest door ego's. Nummer twee: kiezers mogen eens in de vier jaar op een blanco mandaat stemmen.

Maar de volgende twee kloppen eveneens: de democratie is ondergeschikt aan partijbelangen en de primaire taak van de oppositie lijkt erop gericht elk zittend kabinet ten val te brengen. Helaas zijn hiernaast veel meer stellingen (be)denkbaar. Waar gaat dit heen, zou je kunnen denken. Het antwoord is al decennia bekend en democratisch gezien in-en-in schokkend. De politiek laat heel weinig ruimte voor het correct toepassen van het begrip democratie.

Demissionair

Na de val van het kabinet, maar nog

voor de verkiezingen, liet Rutte weten dat het kabinet nu meer macht heeft dan voor de val. Immers, een demissionair kabinet kan niet nogmaals naar huis worden gestuurd. Eerder bestempelde hij de gedupeerde toeslagenouders openlijk tot fraudeurs, terwijl daárvóór het gênante gehannes in Groningen op zich al een val waard was geweest.

Ooit beloofde hij elke werkende € 1.000. Het eerste dubbeltje moet nog worden overgemaakt. Tijdens tien jaar Rutte is de zorg uitgekleeft, zijn ziekenhuizen failliet gegaan, zijn circa 1.000 IC-bedden ontmanteld en is veel goed opgeleid zorgpersoneel ontslagen. Dit in het kader van marktwerking. Die desastreuze bezuinigingen zijn hem in de

coronatijd niet nagedragen. Door Rutte's corona-beleid zijn heel veel middenstanders en zelfstandigen in grote problemen gekomen. Dat zijn in principe mensen met VVD-sympathieën. Toch won de VVD enkele zetels, zelfs in gasgebied Groningen en in PVV-bolwerk Venlo.

Koningsdrama

Het CDA - met hoofdletter D in de naam - werkte een ongeloofwaardige leiderschapsverkiezing uit tot de destructieve soap 'De zelfverminking van ego's'. Een koningsdrama om van te smullen, als het niet ten koste van mensen zou zijn gegaan. Dit en het uitvoeren van een VVD-beleid heeft het CDA zetels gekost. Als regeren echt landsbelang zou zijn, was het CDA zonder meer bereid slaafs toe te treden tot Rutte-IV. Ongepast meldde Gert Leers (CDA) heel antidemocratisch dat Omtzigt zich loyaal diende op te stellen naar Wopke Hoekstra en in de pas diende te lopen, zoals dat fractieleden betaamt. Intern werd in de wandelgangen rondgefluisterd even te passen: meeregeren is min of meer halveren.

Ollongren heeft een passant wat extra zout in de reli-wondengestrooid en een Rutte-gate ontketend. Het leek er verdacht veel op dat de papieren goed georganiseerd in haar arm gedrapeerd waren, waarbij enkele overgevoelige notities prooi konden worden van de gezagsgetrouwe pers. Bestond de totale pers deze keer uit slechts één ANP-fotograaf -met John de Mol als baas- die bij toeval een explosieve, goed leesbare tekst ontwaarde? Maar als Omtzigt en Hoekstra echt niet zijn besproken, zijn de Ollongren one-liners fake-news en het ANP de verspreider daarvan.

Als Rutte Alzheimer niet van stal had gehaald, was alles binnen enkele uurtjes boven tafel gekomen. Dan was hij als leugenachtige verliezer niet tot op het bot vernederd. Sigrid Kaag loopt warm om Rutte 't laatste zetje te geven, ten faveure van zichzelf. Toch steunde ze, ondanks haar heldere en eenduidige woorden, "hier scheiden onze wegen", niet de motie van wantrouwen. Evenmin het CDA. Dat was omwille van 'ons Pietertje' wel logisch geweest. Desondanks of juist daardoor is Rutte een loner geworden en zal hij zich kneedbaar moeten opstellen tijdens de coalitiesprekken.

Meerderheidscoalitie is uit beeld

Jorritsma zag haar erebaantje als opper-akela de mist ingaan. Rutte moet vrezén het CDA kwijt te raken als compagnon op rechts, wat Kaag (toevallig de baas van Ollongren) uiteraard erg goed uitkomt. Zonder het CDA is geen meerderheidscoalitie te vormen. Ollongren kan binnenkort een partijpolitieke benoeming - geen enkele gemeente gaat haar spontaan kiezen zoals een D66-kroonjuweel ooit voorschreef - tot burgemeester verwachten, of een goed betaald plekje in Brussel als dank voor haar opzichtige arm en spamdiensten.

De VVD-premier van alle? Nederlanders wilde de affaire afsluiten met weinig democratische quotes: 'Niemand gaat hier uitleg over geven' en 'we maken alleen feiten openbaar als het uitkomt'. Erdogan had zich bij Rutte wellicht moeten verantwoorden voor zulke uitspraken.

Gevolgis wel dat het CDA hevig verdeeld de wonden likt en Rutte rondloopt als aangeschoten wild. Meeregeren en Omtzigt als vicepremier? Dan stopt Rutte spontaan. Pieter wegpromoveren is geen optie meer. Intussen menen enkele Kamerleden dat tijdens het formeren nu eens géén machtspolitiek bedreven zou moeten

worden. Onwerkelijk naïef: formeren is pure machtspolitiek.

Kijken we naar de mogelijke kabinetssamenstelling indien het CDA afvalt en de CU blijft bij het uitsluiten van Rutte. Schier onmogelijk! Van Ark stelde dat zij en Koolmees de verstoorte verhoudingen daarom weer vlot zouden moeten trekken. Het gaat derhalve primair om partijbelangen en daarbinnen om de ego's. Absoluut niet om de burgers. Het huidige staatsbestel geeft allerhande Rutte's en Kaagen ruim baan.

Rutte heeft aangegeven niet met de PVV en ook niet met het FvD te willen regeren, de CU sluit Mark als persoon uit. Twee linkse partijen aan laten schuiven is voor rechts een rode lap te ver. Maar de exen van FvD (JA21) komen weer wel in beeld, dankzij de acht gestolen FvD-Senaatzetels. Daarmee is in de Eerste Kamer een grote minderheid te realiseren ter ondersteuning van een dichtgetimmerd regeerakkoord. Reken er maar op dat JA21 een aantal extreme eisen zal stellen die landelijk niet breed gedragen worden.

"Een hele brij aan minderheidsstandpunten samen met enkele breder gedragen items, noemen we een coalitiepact, een regeerakkoord, en wordt gepresenteerd als de wil van het volk"

Minderheidsstandpunten

Tot dan was er nog geen moment naar standpunten gekeken. Standpunten waarop de kiezers hun keuze baseerden. Standpunten die bij kabinetsformaties weinig tot niets meer waard zijn. Elke partij die serieus in beeld komt voor een kabinet, brengt een heel pakket aan kiezerstoezeggingen mee. Het zijn veelal minderheidswensen, gedragen door een minderheid van de bevolking. Een hele brij aan minderheidsstandpunten samen met enkele breder gedragen items, noemen we een coalitiepact, een regeerakkoord en wordt gepresenteerd als de wil van het volk. Na het verkwaselen van diverse eigen beloften, wordt ingestemd met diverse minderheidsstandpunten van coalitiegenoten. Vele malen erger is de vaak aangetroffen bereidheid standpunten van coalitiegenoten die haaks staan op de eigen principes, desalniettemin uit te willen voeren. Daarna trots roepen dat er wel degelijk enkele eigen programmapunten zijn binnengehaald. Deze koehandel -ook nog eens in schimmige achterkamertjes bekookstooft- noemen we niet slechts kiezersbedrog, maar geheel ten onrechte zelfs 'democratie'.

Henk Kamp (VVD), exponent van de machtspolitiek, zegt enigszins hypocriet, maar toch wel wettelijk terecht, dat verkeners niet over poppetjes gaan, maar over programmapunten en de verkiezingsuitslag. Waarom moet er dan überhaupt nog verkend worden, als de programma's al lang vastliggen en de verkiezingsuitslag als geldig wordt betiteld? Of moet alvast verkend worden welke punten zonder probleem door de shredder kunnen en wat toch nog net wel halszaken zijn?

Machtspolitiek

Intussen is Pieter Omtzigt dankzij

MACHT ZONDER TEGENMACHT

de media een gevaarlijk projectiel. Met zijn 342.000 voorkeurstemmen een 'meneer' binnen de fractie, maar ook een gevaar voor de eenheid van diezelfde fractie. Op 19 januari 2021 fileerde hij de machtspolitiek en pleitte hij bewust of onbewust al voor een alternatief staatsbestel. Bij recente peilingen zou hij 23 zetels halen, indien hij nu een eigen partij zou starten. Meer zetels nog, als Renske Leijten daaraan mee zou doen en zelfs nóg veel meer als hij het AS (alternatiefstaatsbestel.nl) als speerpunt gaat inzetten. Dan zou ook de Demink-zaak op een adequate gerechtelijke wijze worden afgehandeld. Over dat dossier heeft Omtzigt zich in het verleden door de CDA-fractie in opdracht van Rutte de mond laten snoeren. Tevens zou hij zonder terughoudendheid de Rutte-doctrine verder kunnen benoemen, ontleden en slopen. Een doctrine die erop gericht is veel geheim te houden. Zelfs de uitspraak: 'Als het politiek uitkomt, schuif ik de wet opzij,' is een onderdeel van deze doctrine.

De wonderbaarlijke verkiezingsuitslag gaf al genoeg redenen tot vraagtekens, het Ollongren-momentje maakt het niet geloofwaardiger.

Buitenspel

Getalsmatig wordt het een dubieus staaltje rekenen. Immers Rutte blokkeert het FvD en iedereen de PVV. Samen vertegenwoordigen ze samen zo'n 2 miljoen kiezers die buitenspel blijven. De VVD en de SP zien elkaar wederzijds niet zitten. Als het de linkse partijen eindelijk zou lukken de gelederen wél gesloten te houden, zouden zij om die redenen voor Rutte niet interessant zijn. Zo worden nog eens 26 zetels buitenspel gezet. Opgeteld bij de acht oninteressante zetels van respectievelijk SGP, DENK, BBB & BIJ1 al gauw goed voor ruim vier miljoen kiezers die in het ergste geval vier jaar antidemocratisch in de kou blijven staan.

In de senaat is het getalsmatig nog krankzinniger. Rekening houdend met alle uitsluitingen en beperkingen komt Rutte noch met zijn 1e (JA21), noch met zijn 2e (CU), noch met zijn 3e (over links met PvdA en/of Groen Links) voorkeur aan een meerderheid. De CU vervalt, een linkse wolk wenst Rutte niet. In de Senaat is geen meerderheid te creëren.

D66 (met een geurtje de 2e partij) heeft programmatische problemen met de CU, om van de SGP maar te zwijgen en wenst zich als sociaal liberale partij al draaiend in het midden van het politieke spectrum te profileren.

Het CDA staat zoals gezegd niet te popelen. Komt de VVD alsnog op stoom, gaan gegadigden onevenredige en onredelijk veel eisen stellen, waar de VVD-top nimmer mee akkoord zal gaan? Rutte laten vervangen door Klaas Dijkhoff of Edith Schippers, zou voor de VVD een poging waard kunnen zijn om aan de macht te blijven. Verder staan achter Rutte geen oprijzende poppetjes klaar voor 'het landsbelang'.

Nieuw leiderschap

Het wel of niet geregisseerde een-tweetje met de ANP-fotograaf kwam Kaag uiteraard heel goed uit. Toeval? Maar mocht onverhoopt uitkomen dat de fotograaf door Kaag is besteld, is het exit Kaag i.p.v. Kaag for president. Of komt er dan een achtpartijenkabinet zonder de VVD en CDA, werkend met wisselende meerderheden in de Kamer? En Kaag dan toch premier? Sinds de zaak Sidney Smeets wordt echter luidop getwijfeld aan haar leiderschap.

Wat zeker aantoonbaar geen toeval is, is meten met twee maten. Terwijl

vredelevende demonstranten met wapenstok en waterkanon in de buitenlucht het recht van demonstreren en het recht op vrije meningsuiting gewelddadig worden ontzegd, kunnen kerkelingen zich massaal achter gesloten deuren beroepen op vrijheid van godsdienst. Bij de eersten zijn niet wetenschappelijk aangetoonde maatregelen maatgevend, bij kerkdiensten wordt rekening gehouden met een beperkte achterban van twee coalitiegenoten. Rutte keurt beide goed.

Het CDA hangt intussen beschadigd in de touwen. De tweede man, Pieter Omtzigt, blijkt ongewild een splijtzwam. Zijn sterke en tevens wankelende positie wordt breed uitgemeten in de MSM, met daarbij opzichtig in beeld de teksten van Ollongren & Jorritsma, de verkennende padvindsters in schimmigheid.

Tevens werd duidelijk dat Hoekstra zelf zijn favoriete ministerie mag kiezen. Dit alles in het kader van het aloude, maar onterechte adagium dat deskundigheid er niet toe doet. Een antidemocratische proces, vergelijk-

“Opgeteld blijven al gauw ruim vier miljoen kiezers in het ergste geval vier jaar antidemocratisch in de kou staan”

baar met dat van de CDA-lijsttrekkerssoap, is al decennia gemeengoed, waar het gaat om benoemingen van vakinhoudelijk beperkte bewindslieden. Van Haga opperde o.a. vakministers! Een goed begin!

Demissionaire status verlengd

Het onmachtig gehouden volk wordt straks (mogelijk over anderhalf jaar) op dubieuze wijze opgescheept met een nieuw kabinet der minderheden. Frans Weisglas (VVD) opperde evenwel nu liever meteen maar nieuwe verkiezingen uit te schrijven. Henk Kamp (ook VVD) stelde dat formeren nu niet samengaat met de coronaperikelen. Omdat corona zich volgens Hugo de Jonge niet laat uitstellen, spreekt de VVD'er de voorkeur uit de demissionaire status nog maar wat maanden te verlengen, inclusief de onwettige noodmaatregelen. Nederland moet het doen met een gevallen kabinet vol omhooggevalen partijtoppers op willekeurige bewindsposten. Niet kennis en kunde (wel aanwezig bij de topambtenaren en de lobbyisten) zijn bepalend, maar de claims van partijen en de voorkeuren van de carrièere-egotrippers. Democratische uitgangspunten, waarbij het volk centraal staat en bepaalt, worden onderuit geschouwd door kritische Kamerleden de mond te snoeren. Dit nadat van alle partijen enkele minderheidsstandpunten als in een maffia-kwartetspel visieloos gepromoveerd zijn tot landsbelang, daarna gewaarborgd door een wurgende fractiediscipline.

Kiesdrempel

Intussen circuleren geruchten een kiesdrempel van 5% in te stellen, waardoor de regentenpartijen minder door splinters geïnfecteerd zouden raken. Maar juist die splinterpartijen vertegenwoordigen een breder spec-

trum aan meningen. De Kamer zou idealiter uit 150 (wellicht 299) volksvertegenwoordigers met een exclusief mandaat moeten bestaan, die elkaar per item opzoeken in wisselende coalities. Dan zouden partijafhankelijke kanjers echt beleid kunnen voeren op de departementen.

Redder des Vaderlands

Met Herman Tjeenk Willink als nieuwe verkenners, worden wat zijpanden bewandeld: praten over inhoud, niet over poppetjes. Nu een viertal partijgebonden verkenners alweer elders hun functie inhoud proberen te geven, is de PvdA-mastodont Tjeenk Willink de beoogde redder des vaderlands. Hij gaat het anders doen, gelijk de winterschilder. Ging die voorheen eerst de buitendeuren en pas later de binnendeuren kleuren, nu eens andersom en ook nog met andere tinten. Maar wederom niet goed gegrond en evenmin keurig afgelakt. Echter wel weer met verf van de aloude inferieure fabrikant. En uiteraard niets op papier! Kortom, ook Tjeenk Willink verandert structureel helemaal niets. Hij vindt Rutte geen probleem. Met wie heeft hij dan informeel over dit poppetje gesproken? Wordt Rutte door D66 weer in genade aangenomen na de koehandel betreffende het Kamer-voorzitterschap? En moet de VVD de CU onrealistisch ver tegemoet komen om ten nadele van een grote meerderheid van de bevolking Segers te laten draaien? Tjeenk had er een goed gevoel over.

Zolang het systeem blijft zoals het altijd was, blijft het een systeem waarbinnen allerhande dubieuze, tricke en zeker ondemocratische handelingen worden verricht.

Hersenspoelen

Een 'stabiel' kabinet is er nog lang niet. Na het merendeel van hun standpunten te hebben ingeleverd, kunnen alle deelnemende partijen trots hun achterban hersenspoelen met het geweldige nieuws dat ze toch echt wel iets hebben binnengehaald. Intussen vergeten te melden bij welke standpunten ze een draai van 180 graden moesten maken om andere partijen binnenboord te krijgen. Zo heeft de PvdA in Rutte II bijna uitsluitend VVD-beleid gedoogd, gesteund en zelfs uitgevoerd. Ook dat wordt ten onrechte democratisch genoemd, want er moet toch een kabinet komen? Ja, inderdaad! Zo gaat het al decennia bij gebrek aan een alternatief.

Maar dat alternatief is er wel. Een alternatief op basis van optimale democratie - met ingebouwde referenda-, de best haalbare deskundigheid en volledige transparantie. Een alternatief waarbij de focus op de Tweede Kamer wordt gericht. De macht hoort in de Kamer. Bewindslieden zijn slechts uitvoerders. Niks macht en tegenmacht! Dan ook geen partijpolitieke benoemingen meer, geen uitsluitingen, geen vallende kabinetten, geen wurgende fractiediscipline en dus ook geen kwalijke machtsspelletjes zoals hierboven beschreven.

Dan is er geen Ollongren nodig om al verkennend een bommetje te plaatsen. Dan hadden Kaag, Rutte en Hoekstra functies elders, waar ze minder brokken konden maken. Dan waren Omtzigt en Leijten lichtende voorbeelden voor alle andere oprechte volksvertegenwoordigers.

Als Omtzigt het Alternatieve Staatsbestel zou kennen, zou hij met zijn 23 zetels in de peiling een pluchen revolutie kunnen beginnen. Echte democraten binnen andere partijen, met Renske Leijten voorop, zouden kunnen overstappen om recht te doen aan het aloude begrip: DEMOCRATIE. ◀

In de ban van de staat

Claire van den Berg

Als we de cijfers van de overheid moeten geloven, dan is het draagvlak en de naleving van de maatregelen tanende, maar nog altijd groot. Zo beweert de overgrote meerderheid zich nog braaf aan de 1,5 meter te houden, en is de majoriteit nog steeds voor een mondkapjesplicht. Eveneens kan het invoeren van een vaccinatiepaspoort rekenen op brede steun. Zelfs na vaccinatie zegt 90% zich nog gedisciplineerd aan de coronamaatregelen te houden.

Dezelfde vlieger gaat op voor de premier. Die klimt na het zoveelste debacle weer op in de peilingen, ondanks dat al talloze keren gebleken is dat hij en zijn regering in staat zijn het volk stelselmatig voor te liegen. En ook zijn partij blijft ondanks de vele dwalingen, onverminderd de grootste.

Zelfs schrijver Arnon Grunberg rechtvaardigde recentelijk het gedrag van Rutte in een column in *de Volkskrant*, door te stellen dat buitenlandse regeringsleiders vele malen erger zijn. Ergo, we mogen onze handjes dus maar dichtknijpen met onze premier. Deze loyaliteit staat in schril contrast tot de vele stringente en onwetenschappelijke maatregelen die de samenleving al ruim een jaar in een wurggreep houden. De testsamenleving begint steeds meer voeten aan de grond te krijgen, de rechten van jong en oud worden steeds systematischer veronachtzaamd en scholen houden het tegenwoordig meer tussen een gevangenis en een ziekenhuis.

Loyaliteit

Als de periodieke populariteitsmetingen van het RIVM ook maar enigszins accuraat zijn, dan lijkt er maar één mogelijke verklaring voor de niet aflatende steun voor wat evident falend beleid gebleken is.

Het Nederlandse volk is ten prooi gevallen aan een vreemdsoortige psychologische dynamiek, het zogeheten stockholmssyndroom, een mechanisme vernoemd naar een gijzeling die bijna vijf decennia geleden plaatsvond in een Stockholmse bank. Na de gijzeling bleek dat gegijzelden tij-

dens en na hun gevangenschap loyaal bleven aan hun gijzelnemers.

Deze horige houding en sterke identificatie met de gijzelnemer is één van de curieuze symptomen van deze deviantie geestesgesteldheid. Door aanhoudende conditionering, gedragsbeïnvloeding, isolatie en impregnatie van angstpropaganda, allen instrumentaria die het afgelopen jaar veelvuldig zijn ingezet, ontwikkelt de gegijzelde geen antipathie, maar sympathie voor de tegenpartij.

Zo nu en dan deelt de overheid - voor optimale controle - douceurtjes uit, zoals de mogelijkheid om weer een theater of dierenpark te bezoeken, maar dan wel met een negatieve sneltest op zak. Zaken die voorheen tot basale rechten behoorden, worden nu gediensig en met open armen ontvangen, alsof de overheid met recht het mandaat op onze vrijheid gekaapt heeft.

Gegijzelden en slachtoffers van onrechtmatige gevangenschap weten als geen ander dat gehoorzaamheid loont en ongehoorzaamheid bestraft wordt. De worst die het volk al tijdens wordt voorgehouden in de vorm van 'meer vrijheden als we ons nog maar even aan de maatregelen houden', wordt niet alleen vakkundig in stand gehouden door de overheid, maar inmiddels ook door de burger. De zinsbegoocheling is compleet.

De vereenzelviging met de heersende macht gaat gepaard met een cognitieve dissonantie die soms bijna hallucinante vormen aanneemt. Hoe groter de gepercipieerde dreiging, des te kneedbaarder en volgamer de gegijzelde wordt. Zie hier het stockholmssyndroom in optima forma. Alles wat niet resoneert met het verwrongen wereldbeeld van de gegijzelde wordt, als ultieme zelfgeseling, acuut verworpen. En wie het waagt aan deze 'waarheid' te tornen, wordt zonder scrupules abject verklaard.

De gijzeling lijkt mensen het zicht op de werkelijkheid in een dusdanige mate te ontnemen, dat degene die hen een andere blik op de werkelijkheid willen schetsen, subiet als wappie en complotdenker worden weggezet. Als er iets is wat deze tijd onverholven blootlegt, dan is het wel dat in het aanzicht van volksverlakerij, niets onmogelijk is. ◀

EUROPESE MACHT

De EU wordt bestuurd door elites die het volk systematisch uitsluiten van medezeggenschap

De anti-democratie

LEES IN DIT ARTIKEL:

- Sinds 'Maastricht' (2002), vallen economisch en buitenlands beleid, het financieel en monetair beleid, de landbouw, het vervoer en het beleid op het gebied van onderzoek en technologie onder Brussel.
- Sinds 'Lissabon' (2007), vallen justitie en binnenlandse zaken onder Brussel.
- het Europese Parlement beschikt alleen over de "medebeslissingsprocedure", (en mag dus geen initiatieven nemen maar slechts meebeslissen).
- De criteria van Maastricht - evenals alle latere EU-regels - werden vastgesteld door de Europese Raad, die daartoe niet democratisch gelegitimeerd was en is.
- De situatie in Polen en Italië is totaal verschillend maar beide landen ondervinden schade van de Europese almacht.

Hannes Hofbauer

In tegenstelling tot de publieke opinie is de Europese Unie een project van overheersing door de Europese bedrijfs- en politieke elites. De wil van de kiezer speelt geen rol. Dat er verkiezingen voor het Europees Parlement worden gehouden, wekt bij de kiezers de indruk dat zij de politieke ontwikkelingen in Europa kunnen beïnvloeden, wat in werkelijkheid niet het geval is.

Aan de ene kant streven de heersende kanten van het EU-project meedogenloos naar de-democratisering van de natiestaten. Anderzijds zien zij er nauwlettend op toe dat er van democratie op Europees niveau slechts een façade overblijft.

De EU breidt uit naar het oosten

In mei 1993 was de ratificatie van het Verdrag van Maastricht door inmiddels twaalf EG/EU-leden voltooid.

Het verdrag veranderde het karakter van Europa door een economische gemeenschap om te vormen tot één grote beleidsruimte, uniform op het gebied van economie, munteenheid en buitenlands beleid. Zo werd het alleen niet genoemd. Het construct kreeg de naam "Europese Unie", met Brussel als nieuwe hoofdstad.

Deze transformatie werd voorafgegaan door de ineenstorting van de Sovjet-Unie en de opheffing van de Raad voor wederzijdse economische bijstand in 1991. "Maastricht" was dus ook een institutionele voorbereiding op de economische en geopolitieke expansie van West-Europa, die in de eerste helft van de jaren negentig op gang kwam. In naam van de marktexpansie moesten de politieke bevoegdheden van de afzonderlijke lidstaten worden ingeperkt, zodat een via verkiezingen tot uitdrukking gebrachte volkswil niet te veel schade zou kunnen aanrichten. Oost-Europa was als afzetmarkt én arbeidsmarkt heel interessant en leek de ideale oplossing voor de structurele kapitalistische overproductiecrises.

De vroegere, communistische elites waren afgetreden, administratief geïntegreerd in de nieuwe logica van de kapitaalheerschappij of, in het geval van nutteleloosheid of verzet, doodgeschoten, zoals Nicolae Ceaușescu in Roemenië in 1989, of opgesloten, zoals Slobodan Milošević in Servië in 2001. Iedereen die nieuwe, postcommunistische soevereïnistische noten liet horen en nationale accenten wilde leggen tegenover het ongehinderde verkeer van kapitaal, goederen, diensten en arbeid waar de EU zo'n voorstander van was, zoals Ion Iliescu in Roemenië (1990-1996) of Vladimír Mečiar (1990-1998) in Slowakije, werd weggepest en vervangen door meegaander personeel. Ook binnen de Europese Unie vond met het Verdrag van Maastricht een radicale verschuiving van bevoegdheden en dus van de machtsverhoudingen plaats.

Maastricht

Het economisch en buitenlands beleid, het financieel en monetair beleid, de landbouw, het vervoer en het beleid op het gebied van onderzoek en technologie zijn sinds "Maastricht" onderwerpen waar de Europese Unie over gaat. Sociaal beleid, cultuur en sport evenals justitie en binnenlandse zaken zijn binnen het nationale kader gebleven. Sinds het Verdrag van Lissabon (2007) heeft Brussel ook zeggenschap over de laatste twee, of vindt wetgeving hierover plaats via de zogeheten "medebeslissingsprocedure". Dat wil zeggen: de Europese Commissie stelt een beleidsvoorstel op en het Europese Parlement mag meebeslissen.

Om één gemeenschappelijke economische ruimte in de gehele Europese Unie te kunnen realiseren, werd er een strak budgettair korset gespannen: de 'criteria van Maas-

tricht' (convergentiecriteria). Deze volgen de monetaristische bezuinigingsideeën van economisch-liberale apologeten en beperken de reikwijdte van het nationale beleid enorm. Volgens de criteria mag het toegestane nationale inflatiepercentage niet meer dan 1,5% hoger zijn dan dat van de drie lidstaten met het laagste inflatiepercentage, mag het jaarlijkse begrotingstekort niet meer dan 3% van het bruto binnenlands product (BBP) bedragen en de staatschuld niet meer zijn dan 60% van het BBP.

Geen democratische legitimatie

De criteria van Maastricht - evenals alle latere EU-regels - werden vastgesteld door de Europese Raad, die daartoe niet democratisch gelegitimeerd was en dat nog steeds niet is. Deze bestaat uit de minister-presidenten van de lidstaten, ook al dragen zij namen als "kanselier" of "premier". Zoals het Latijnse woord "minister" aangeeft, is het hun taak de nationale parlementen, dat wil zeggen de in ieder land gekozen parlementsleden, die ook de regering benoemen, te dienen. Op EU-niveau verheffen deze "dienaren van het volk" zich echter van de nationale uitvoerende macht tot een soort supranationale wetgevende macht. Dit is een volstrekt ondemocratisch proces dat hierna in verband met het Verdrag van Lissabon zal worden besproken. Het beginsel van elke burgerlijke parlementaire democratie, de scheiding van de wetgevende en de uitvoerende macht, wordt op EU-niveau met voeten getreden.

Met de supranationalisering van economische, financiële en monetaire aangelegenheden en met het feit dat het sociale domein een nationale verantwoordelijkheid blijft, is de

EU er met "Maastricht" in geslaagd economisch convergent en sociaal en fiscaal divergent op te treden. Dit betekent dat er overal vrij verkeer van kapitaal, goederen, diensten en arbeid is, maar dat de sociale wetten en belastingen sterk uiteen kunnen lopen. Om investeringen aan te trekken kan er dus een race naar de bodem ontstaan op het gebied van sociaal en fiscaal beleid van individuele natiestaten ... en dit is precies wat er aan het gebeuren is. Brussel probeert dat niet tegen te gaan, integendeel: het waakt over de instandhouding van dit effect.

Voor de investeringen van ondernemingen die in heel Europa zaken doen, is deze kloof juist ideaal. Deze bedrijven hoeven nauwelijks te vrezen voor dure sociale of fiscale nationale regelgeving als gevolg van de EU-brede concurrentie bedrijfslocaties. Tegelijkertijd profiteren ze van de verschillen in lonen, qua arbeidsrechten en vooral qua belastingen. Deze verschillen zijn enorm. Toen het Verdrag van Maastricht midden jaren negentig van kracht werd, was één uur werktijd van een industriearbeider in Bulgarije 20 keer goedkoper dan in Duitsland; een kwart eeuw later is het verschil nog steeds acht keer groter. Hier kan het bedrijfsleven uitstekend mee spelen, vooral omdat de natiestaten de mogelijkheid is ontnomen om politiek in te grijpen in economische aangelegenheden. Na drie uitbreidingsrondes in 2004 met Slovenië, Hongarije, Tsjechië, Slowakije, Polen, de drie Baltische republieken, Malta en Cyprus, in 2007 met Roemenië en Bulgarije en in 2013 met Kroatië, beslaat het EU-gebied (exclusief het Verenigd Koninkrijk) in 2019 3,9 miljoen vierkante kilometer en telt het 446,5 miljoen inwoners.

De totalitaire trekjes van Brussel

Op weg naar de consolidatie van supranationale structuren werden de democratisch niet gelegitimeerde organen van de Europese Unie niet afschrikt door drie referenda: in Frankrijk (2005, met 55,7 procent tegenstemmen), Nederland (2005, met 61,5 procent tegenstemmen) en Ierland (2008, met 54,4 procent tegenstemmen). De meerderheden van de bevolking die tegen de afschaffing van de nationale soevereiniteit waren, werden genegeerd en eind 2009 werd in plaats van deze Europese 'Grondwet' een slechts cosmetisch gewijzigd 'Verdrag' van Lissabon in werking gesteld.

Parlement zonder mandaat

De Europese Raad, die ook niet wordt gekozen, behoudt hierbij de exclusieve beslissingsbevoegdheid over kwesties van buitenlands en militair beleid, het exclusieve recht om alle posten voor de Europese Commissie voor te dragen en de zeggenschap over de EU-begroting, in het bijzonder over de inkomsten. Ook na "Lissabon" functioneert het Europese Parlement als een aanhangsel zonder eigen parlementair initiatiefrecht. De vertegenwoordigers, die om de vijf jaar met veel tamtam worden gekozen, moeten het doen met de zogenaamde 'medebeslissingsprocedure', zoals de democratische machteloosheid in EU-jargon wordt omschreven.

De echte macht wordt uitgeoefend door sterke kapitaalgroepen, die, bij

EUROPESE MACHT

gebrek aan democratische controle, gemakkelijk spel hebben met de Europese Commissie. Vervolgens gaven 25 van de 27 regeringsleiders (Londen en Praag stemden tegen) tijdens de EU-top van 30 januari 2012 in Brussel hun nationale zeggenschap op. Met deze Europese begrotingsunie (EBU, Engels: *European Fiscal Compact*) kreeg Brussel op aandringen van het Internationaal Monetair Fonds het recht om in te grijpen in de nationale begrotingen en werd een zogenaamde schuldenrem overeengekomen. De procedure, die aanvankelijk alleen van toepassing was op beruchte schuldenaren, werd een jaar later uitgebreid tot alle lidstaten onder de naam "Two-pack".

Soevereiniteit

Sindsdien is het kernbestanddeel van elke parlementaire staat, de begrotingssoevereiniteit, opgeschort en onderworpen aan de controle van de Europese Commissie. Uiterlijk op 15 oktober moeten alle EU-staten hun begrotingen voor het komende jaar - net als indieners van verzoekschriften - ter controle naar Brussel sturen en hopen op goedkeuring. De EBU is dus gebaseerd op het autoritaire idee van een nooddecreet, dat gekozen nationale parlementen als potentiële bedreiging ziet voor het grootschalige EU-project dat gewijd is aan de belangen van het kapitaal. Nationale sociale en fiscale beleidsmaatregelen, die kapitaal en rijkdom duur zouden komen te staan, worden zo tot een minimum beperkt - in overeenstemming met de strenge criteria van Maastricht.

Mocht een regering desondanks een poging doen tot onafhankelijk nationaal beleid, dan halen de commissarissen en hun EU-gezinde media het woord "populist" tevoorschijn, dat wordt toegepast op iedere regering die de Brusselse richtlijnen niet 100 procent volgt. Als deze demonisering niet het gewenste effect heeft, komen er gerechtelijke procedures en politieke dreigementen in het spel. De delinquenten aan de Brusselse schandpaal zijn inmiddels bijna niet meer te tellen.

Het voorbeeld van Italië

"Rome's begrotingsplannen veront-rusten Brussel en beurzen". Dit soort koppen stonden eind september 2018 boven veel artikelen van opiniërende media over de publicatie van het begrotingsplan van de Italiaanse regering. Duidelijker kan de frontlinie niet worden uitgedrukt. Aan de ene kant staat een gekozen regering, daartegenover een door de Europese Raad benoemde Europese Commissie zonder democratische legitimiteit en de effectenbeurzen, ook wel "markten" genoemd. Journalisten die voor mainstream-media werken, zien geen alternatief voor de heerschappij van Brussel en hebben deze te zeer geïnternaliseerd om de feitelijk ontmaskerende boodschap van dergelijke krantenkoppen op te merken. Met een verbazingwekkende vanzelfsprekendheid kiest het journaal de kant van de autoritaire supstaat en de kapitaalheerschappij tegen het "populisme", dat in het geval van Italië eind 2018 wordt geparfraseerd als een "coalitie van linkse en rechtse populistten".

Zo presenteerde de inderdaad vreemde coalitie van de "Lega" en de "Vijfsterrenbeweging" eind september 2018 haar eerste in cijfers gegoten beleid, de ontwerp-begroting voor 2019. De daarin opgenomen nieuwe schuld werd gerapporteerd op 2,4% van het BBP, waarmee zij binnen de vereisten van Maastricht bleef. Maar omdat de staatsschuld van 130 procent ver boven de door

de EU toegestane 60 procent lag, was EU-commissaris Pierre Moscovici, die verantwoordelijk is voor het begrotingskeurslijf, woedend en stegen de rendementen op kortlopende Italiaanse staatsobligaties.

Brussel dicteert

Waarom waren de gemoederen in de Commissie en op de beurzen zo verhit dat Rome onmiddellijk met dreigementen werd geconfronteerd? De ontwerp-begroting van Italië voor 2019 voorzigt in een onvoorwaardelijk basisinkomen voor werklozen gedu-

"Het Europese Parlement functioneert als een aanhangsel zonder eigen parlementair initiatiefrecht"

rende maximaal drie jaar, een verhoging van het minimumpensioen van 500 tot 780 euro en een soortgelijke verhoging van de sociale bijstand, alsook in de verdeling van gratis landbouwgrond voor grote gezinnen, inclusief de toekenning van een renteloze lening voor 20 jaar. Verder zouden kleine bedrijven minder inkomstenbelasting gaan betalen en zou er een staatsprogramma komen voor overheidsinvesteringen, met name in infrastructuur: kort daarvoor was op 14 augustus 2018 de particulier geëxploiteerde snelwegbrug in Genua ingestort. Bovendien wilde de links-rechtse regering liberale wetten die door haar voorgangers waren aangenomen, en die door sociaal-democraten waren goedgekeurd, terugdraaien. Het ging onder meer om het terugdraaien van de verhoging van de pensioenleeftijd, die van 65 naar 67 jaar was gegaan, en het tegenhouden van de voor 2019 geplande btw-verhoging van 22 naar 24,2 procent.

Brussel en de beurzen waren gealarmeerd. Waarom? Omdat werklozen met een basisinkomen binnenkort misschien niet meer zo goedkoop beschikbaar zouden zijn op de arbeidsmarkt? Omdat kleine bedrijven in leven zouden worden gehouden tegenover monopolistische grote bedrijven? Omdat gezinnen met veel kinderen hun bestaansbasis zouden kunnen verbeteren? Omdat het idee de infrastructuur opnieuw te nationaliseren school zou kunnen maken, net als ideeën over hoe de staatsinkomsten ten koste van het kapitaal zouden kunnen worden verhoogd? De financiële markten en het kapitaal zijn over dergelijke vooruitzichten met het oog op hun belangen terecht verontrust. De verontwaardiging van Brussel liet zien aan welke kant de EU-bureaucratie stond en staat.

Op 23 oktober 2018 heeft de Europese Commissie in een nooit eerder vertoonde actie de ontwerp-begroting van een lidstaat - Italië - "logischerwijs" verworpen en Rome drie weken de tijd gegeven om "verbeteringen aan te brengen". Met andere woorden, de sociale maatregelen dienden

geschrapt te worden. Ondanks voortdurend onder vuur van de media te liggen, hield de coalitie van Lega en de Vijfsterrenbeweging stand. Ze gaven niet toe aan de bezuinigings-eisen uit Brussel en de Europese Commissie voerde de druk dus op. Op 21 november 2018 heeft de Commissie de weg vrijgemaakt voor de zogenoemde buitensporigtekortprocedure (*Excessive Deficit Procedure*, EDP) tegen Italië. Op de knieën of een boete betalen, was de boodschap. Die laatste maatregel was tot op dat moment nog aan geen enkele lidstaat opgelegd en zou Rome een negatieve impact van 0,5 procent van het BBP kunnen opleveren. Dat komt neer op een geschatte 9 miljard euro, als Italië zou blijven weigeren de neoliberale dictaten op te volgen. Om deze boete te vermijden, bond Italië uiteindelijk in en paste de begroting aan.

Het voorbeeld van Polen

Het conflict tussen Brussel en Warschau is van geheel andere aard: hier gaat het namelijk om de soevereiniteit van de nationale rechterlijke macht. Maar ook hier staat uiteindelijk de aanspraak van Brussel op volledige controle centraal. Hoewel na "Maastricht" de rechtspraak een nationale aangelegenheid bleef, anders dan het economisch, buitenlands en militair beleid, reikte na "Lissabon" de arm van de Europese Commissie ook langer en hebberiger naar de rechterlijke macht. Brussel heeft al twee rechtszaken tegen Warschau aangespannen in een poging om de justitiële hervorming die door de rechtse regering van de partij "Recht en Rechtvaardigheid" (PiS) is doorgevoerd, terug te draaien. In een zogenoemde artikel 7-zaak moet een "bedreiging van de rechtsstaat" worden onderzocht en in een spoedprocedure voor het Hof van Justitie van de EU moet de Poolse wet inzake de verlaging van de pensioengerechtigde leeftijd voor rechters van het Hooggerechtshof van 70 naar 65 jaar worden teruggedraaid.

Op het eerste gezicht lijkt dat erop te wijzen dat Brussel principieel tegen

een lagere pensioenleeftijd is, maar anders dan in het geval van Italië, waar de EU uit kapitaaloverwegingen voorstander is van langere werktijden, schuilt er in het geval van Polen een explosieve partijpolitieke lading.

In eerste instantie gaat het hier om machtspolitiek. Sinds haar aantreden in november 2015 wordt de nationaal-conservatieve PiS-regering geconfronteerd met een vijandige rechterlijke macht die dateert uit de communistische tijden van eerdere liberale kabinetten. De PiS heeft zich tot taak gesteld zich van hen te ont-

"De politieke en juridische instanties van de Europese Unie hebben het op zich genomen om onwelkome uitingen van nationale, regionale of sociale soevereiniteit in diskrediet te brengen en te bestrijden"

doen. Hier is Brussel tegen, omdat de PiS mensen op de hoogste gerechtelijke posten wil plaatsen die Brussel niet bevallen.

Een paar maanden voor de verkiezingsoverwinning van de PiS op 25 oktober 2015 had het liberale Burgerplatform (PO), dat ver achter lag in de peilingen, een nieuwe wet over het Grondwettelijk Tribunaal aangenomen, ondanks de oproep van de Poolse president Andrzej Duda om geen overhaaste veranderingen in het rechtssysteem door te voeren. Vervolgens werden tijdens de

parlementaire zitting van 8 oktober 2015, vlak voor de verkiezingen, snel vijf nieuwe grondwettelijke rechters benoemd, hoewel hun posten pas na de verkiezingen van november en december vacant zouden worden. Dit was een berekenende zet: ook na de verloren verkiezingen moesten de rechters van het Hooggerechtshof politiek worden afgestemd op de nu van 39,9 naar 24,1% geslonken oppositie. Brussel heeft zich niet uitgelaten over de vreemde procedure: het waren immers de "juiste" rechters die op deze dubieuze wijze werden benoemd.

De nieuwe, door de PiS gedomineerde Sejm, het Poolse parlement, heeft de benoemingen van de vijf PO-rechters ongedaan gemaakt. In twee gevallen heeft het Grondwettelijk Hof deze actie aanvaard, terwijl de andere drie zaken omstreden bleven. Hiermee veranderde de nationaal-conservatieve partij dus op haar beurt met een pensioen-truc de samenstelling van het Grondwettelijk Hof. Hiervoor werd een wet aangenomen waarin de pensioengerechtigde leeftijd voor de rechters van het Hooggerechtshof werd verhoogd van 70 naar 65 jaar. Dit heeft gevolgen voor 16 van de 27 rechters, waardoor PiS genoeg invloed heeft om nieuw, rechts georiënteerd personeel te benoemen.

Brussel is hier woedend over. De kwestie van het gerechtelijk personeel in Polen laat echter zien dat de Brusselse benadering van de rechtsstaat puur pragmatisch is. De twijfelachtige benoeming van rechters door partijvrienden van voorzitter van de Europese Raad Donald Tusk werd immers met stille instemming begroet, terwijl de EU-grootheden alles uit de kast haalden om de vervanging van het personeel door de PiS dat niet in het liberale concept paste, te voorkomen.

Vervolgens heeft het Hof van Justitie van de EU in Luxemburg medio oktober 2018 een bevel uitgevaardigd waarmee diep wordt ingegrepen in de Poolse soevereiniteit. De verlaging van de pensioengerechtigde leeftijd voor de hoogste rechters van 70 tot 65 jaar werd opgeschort, Polen moest het bevel opvolgen en bevestigde dit in de daaropvolgende maand. Daarmee is, volgens de Europese Commissie en haar spreekbuizen in de media, de onafhankelijkheid van de Poolse rechterlijke macht hersteld... 'doordat ze afhankelijk van Brussel zijn gemaakt', zou je kunnen toevoegen.

Machtsstructuren zonder democratie

De politieke en juridische instanties van de Europese Unie hebben het op zich genomen om onwelkome uitingen van nationale, regionale of sociale soevereiniteit in diskrediet te brengen en te bestrijden. Zij doen dit in het belang van grootschalige kapitaalgroepen, voor wie landsgrenzen over het algemeen een - ruimtelijk of sociaal - obstakel vormen. Daartoe beheert Brussel de vier kernelementen van de winsteconomie: het vrije verkeer van kapitaal, goederen, diensten en arbeid. De benoeming van de EU-regering, in de volksmond de Europese Commissie, wordt niet door volksvertegenwoordigers gedaan, maar door niet daartoe gekozen nationale regeringsleiders, die op hun beurt aan de leiband van de "markten" lopen. ◀

Vertaling van: "Die Anti-Demokratie", gepubliceerd in het online magazine *Rubikon* op 18 mei 2019. Door Hannes Hofbauer, vertaald en geredigeerd door een redacteur van *De Andere Krant*.

THE GREAT RESET

Tom Zwitser en Rypke Zeilmaker, duiders van de SDG's.

The Great Reset

Kroniek van een machtsneurose

Tom Zwitser

Als het goed is, hoort u er steeds meer over: de Sustainable Development Goals (SDG's) van de Verenigde Naties. Ze zijn de opvolger van de Millennium Goals uit de jaren 90.

De SDG's zijn bedoeld om een hele grote reset te realiseren, en dit te verkopen als ultieme wereldverbetering. De promotors van die doelen zijn vooraanstaande mensen wereldwijd, of nationale bekendheden. Ze dragen een SDG-speldje en worden 'SDG-advocate' genoemd. In Nederland zijn dat onze koning en koningin, maar ook mensen als Boudewijn Poelman van de PostcodeLoterij en Paul Polman, voormalig CEO van Unilever.

Afschaffing bezit

De SDG's komen erop neer dat zowel privébezit als gemeenschappelijk bezit van de res publica worden

afgeschafte, en de hele wereld – water, zaden, gewassen, lucht, uzelf, kortom; de hele biosfeer – onder controle komt van een wereldwijd conglomeraat. Van dat conglomeraat zien we voorlopig alleen degenen die die agenda uitvoeren: banken, multinationals, overheden, de Europese Unie, rechters. Banken zorgen ervoor dat alle bedrijven uiteindelijk meegaan. Klanten die de agenda niet accepteren zullen uiteindelijk geen rekening meer kunnen openen of de rekening wordt opgezegd. Bedrijven gaan binnenkort CO₂-belasting betalen; een fictief bedrag dat aan een haast even fictief aantal kilo's CO₂ wordt verbonden, zogenaamd 'om het klimaat te redden', wat erop neer komt dat banken en energiereuzen gered worden.

Volle vaart

De SDG's werden publiek gemaakt in 2015, maar pas sinds de coronacrisis wordt er volle vaart gezet in de marketing ervan. We zitten nu dan ook in

“De SDG's komen erop neer dat zowel privébezit als gemeenschappelijk bezit van de res publica worden afgeschafte, en de hele wereld – water, zaden, gewassen, lucht, uzelf, kortom; de hele biosfeer – onder controle komt van een wereldwijd conglomeraat”

het zogenaamde 'decade of action'. In 2016 maakte de Nederlandse Veiligheidsbranche bekend dat er in 2021 50 miljard sensoren in Nederland zouden hangen. In elk stukje elektronica in de publieke ruimte zitten sensoren: reclameborden, computers, camera's, en ga zo maar door. Dan het aantal camera's. Volgens het Centrum voor Criminaliteitspreventie en Veiligheid (CCS) hangen er, afgezien van smartphones en laptops,

een paar miljoen veiligheidscamera's in Nederland. Dat is (nog wel) minder dan één camera per persoon. Dat valt in het niet bij de ongeveer 3.000 (!) sensoren per persoon in dit land. Het merendeel van die sensoren kan met elkaar communiceren via een netwerk. Via gezichtsherkenning is ieders identiteit zo eenvoudig vast te stellen, maar ook via loop- en bewegingspatronen, consumptie, waar iemand wel of niet op let of door is

afgeleid et cetera. Alles is geautomatiseerd.

Privaat-publieke samenwerking

In dit netwerk werken de zogenaamde private en publieke partijen met elkaar samen: politie, beveiligers, de reclame-industrie en de echte belanghebbenden: de grote kartels. Kortom: het gaat om het verzamelen van data waar de overheid en de marktpartijen iets aan hebben. In 2019 kwam daarom het pleidooi voor een 5G-netwerk op, een netwerk dat gigantische datastromen aankant, maar ook weer mogelijk maakt dat er een 'internet of things' gebouwd kan worden: een wereld van met elkaar communicerende apparaten, en het in elkaar schuiven van mensen en techniek. Dit is onderdeel van wat de vierde industriële revolutie wordt genoemd, een term die is gemunt door het World Economic Forum.

Een nieuwe orde

Het World Economic Forum (WEF) in Davos, Zwitserland, is een jaarlijks platform waar bijna alle wereldleiders aan deelnemen. Zij zijn de grote promotors van die 'great reset' en de vierde industriële revolutie. Een andere term die men daar veelvuldig gebruikt, en die vaak aan complotdenkers wordt gelinkt, is 'de nieuwe wereldorde'. Op het WEF treden onze koning en koningin en veel andere kopstukken op als 'advocates'. Ook daar dragen de mensen speldjes met de SDG's van de VN. In sneltreinvaart wordt de agenda uitgerold waarbij persoonlijke levenssfeer, lichamelijke integriteit en familielevens er niet meer toe doen. De hele biosfeer moet onder controle komen en elke joule of watt die mens, dier en plant nuttigen dan wel uitstoten, moet in geld worden uitgedrukt. Wie alles in geld kan uitdrukken, controleert alles. Iedereen wordt tot schuldenaar gemaakt. Men wil in 2030 bezit afgeschafte hebben. Dit is een van de eerste acht punten die men in 2030 bereikt wil hebben. Wanneer bezit afgeschafte is, doet geld er ook niet meer toe. Er zal waarschijnlijk een veel basaler puntensysteem voor in de plaats komen, een systeem dat ook meeneemt hoe goed je als burger bent voor de maatschappij van het World Economic Forum.

SDG7: Betaalbare en duurzame energie

Windmolenparken te land en ter zee worden gefinancierd met belastinggeld, en de uitbaters ervan krijgen ook nog eens de staatsgarantie dat ze de komende twintig jaar betaald krijgen, ook al draaien de windmolens niet. Voor zonneparken geldt hetzelfde. Daarnaast is er nog geen enkele manier om teveel geleverde stroom op te slaan en te gebruiken voor de uren dat er geen zon en wind is, en dus geen energie gewonnen kan worden. Om die daluren op te vangen moeten er gas- en kolencentrales bijgebouwd worden. Er worden dus niet alleen honderden miljarden belastinggeld in die parken gestopt die nooit terug zullen komen; er worden zelfs energiecentrales bijgebouwd. En het zijn u en ik noch de middenklasse of het MKB die ervan profiteren. De miljoenen- en miljardenwinsten in deze projecten gaan naar grote kartelbedrijven die al groot genoeg waren om mee te mogen doen.

Schovkevents

De strategie die gebruikt wordt om hun agenda door te drukken, is die van shockevents. De Canadese auteur Naomi Klein publiceerde in 2007 haar boek *De shockdoctrine*, dat nog steeds actueel is, zij het dat

THE GREAT RESET

“In sneltreinvaart wordt de agenda uitgerold waarbij persoonlijke levenssfeer, lichamelijke integriteit en familielevens er niet meer toe doen”

Klein hiermee het kapitalisme aanvalt, en niet een machtsysteem dat groter is dan kapitalisme alleen. Ze stelt dat we de laatste decennia, zo niet eeuw, een heel aantal grote shoc-kevenementen hebben ondergaan, om instemming bij de bevolking af te dwingen voor bepaald beleid. 9/11 ziet zij als zodanig. Maar ook Covid19 kan gezien worden als een poging om alle terreinen van het menselijk leven te onderwerpen aan het politieke domein middels spoedwetten die parlementen buitenspel zetten, middels het zwart maken van organisaties en bedrijven die ‘anti-overheidspropaganda’ verspreiden, zoals half oktober met uw Blauwe Tijger gebeurde. Dat gebeurde overigens een dag nadat de Kamer een wet had goedgekeurd die het mogelijk maakt om organisaties en bedrijven die zij willen betichten van ondemocratische of anti-rechtstatelijke sentimenten, eenzijdig te ontbinden en ervoor te zorgen dat bestuurders van die organisaties ook geen rol meer mogen vervullen in welke toekomstige organisatie dan ook. Men geeft ze een jaren- of levenslang verbod op ondernemen.

Organisatie in Nederland

De SDG's zijn instrumenten van de 2030 Agenda van de VN en dat zien we terug in de organisatie van de SDG's in Nederland. Elke SDG heeft een eigen coördinator, behalve SDG 16; die plek is vacant. Ook de directeur van SDG Nederland, die eveneens coördinator is van SDG 17, is een typisch product van het netwerk van Buitenlandse Zaken waaruit ook minister Sigrid Kaag komt. Kaag is, behalve minister voor Buitenlandse Zaken in het demissionaire kabinet van Rutte, een via de media gespinde lijsttrekker en beoogd premier voor D66. Zij is de pion in Nederland van Klaus Schwabs World Economic Forum (WEF) waarvan ze fellow is, en als minister verantwoordelijk voor de implementatie van de Agenda. Zij stuurt dus uiteindelijk de SDG's aan in Nederland, wat apart is voor een minister van Buitenlandse Zaken.

Kopstukken

Als we op de website van SDG Nederland de kopstukken langs gaan, blijkt duidelijk dat de meeste van die coördinatoren uit de wereld van NGO's en stichtinkjes komen en braaf doen wat ze moeten doen. In feite zijn ze horig aan de veel belangrijkere topmanagementgroep en het internationale lobbycircuit rond de OESO, IMF en WEF.

Interessant is bijvoorbeeld de coördinator van SDG 8 (WAARDIG WERKEN EN ECONOMISCHE GROEI), Mariette Hamer. Zij is voorzitter van de SER, het belangrijkste adviesorgaan voor de regering; zonder meer een zwaargewicht en spin in het web van alles wat er in dit land toe doet.

De Rechtspraak

Een andere publieke sector die bij ons onder de loep ligt, is de rechtspraak. Alhoewel we in Nederland veel goede rechters kennen, is ook uit die sector bekend dat ze overwegend op D66 stemmen. En onder rechters zijn er werkelijk een paar zeer berucht. Een die zonder meer de hele 2030 Agenda (dus ergens een lijntje met de UBO's) dient, is Hans Vetter van de Haagse Rechtbank en de Ondernemingskamer Amsterdam. Die laatste is speciaal. Nergens ter wereld bestaat er een Ondernemingskamer en dat is dan ook de reden dat veel buitenlandse bedrijven hier hun hoofdkantoor vestigen. Als je een zaak aanspant, begin je vaak met een kort geding, daarna volgt hoger beroep, en daarna een bodemprocedure. Pas als dat allemaal achter de rug is, kun je bij een Hoger Gerechtshof binnenkomen. De Ondernemingskamer slaat al die stappen over en heeft direct de status van een Hoger Gerechtshof. Het heeft

verregaande bevoegdheid om bij bedrijven in te grijpen en dat doet ze ook. Bij KPN heeft ze de verkoop van aandelen aan de Mexicaan Carlos Slim teruggedraaid en een prioriteitsaandeel op de aandelen gezet om te voorkomen dat ze zomaar verkocht kunnen worden. Hieraan zie je al dat het een hele politieke Kamer is. Maar daar blijft het niet bij. In de zaak van visserijklonklouder Nico Parlevliet, die we allanger volgen, kon de Ondernemingskamer zijn prioriteitsaandeel in de BV van zijn kinderen daarentegen weghalen, zodat Parlevliet sr. niets meer te zeggen had over het, enkel door hem verdiende, vermogen dat hij in een familie beheer-BV had gestopt. Ook zijn kwartaandeel in de multinational Parlevliet van der Plas (PP-Group), werd hij door de Ondernemingskamer gedwongen te verkopen voor slechts 10 procent van de echte waarde. Hij, noch zijn kinderen hebben zelf een handtekening voor de verkoop van het aandeel gezet. Het was duidelijk dat de coup van zijn broer Diek om Nico eruit te werken, in stapjes via de rechtbank tot stand moest komen en dat gebeurde ook. De Ondernemingskamer is dus niet zozeer een politieke Kamer, maar eerder een Kamer die opgezette is om de Nederlandse UBO's te beschermen: de 20 tot 80 rijkste Nederlanders.

Build Back Better

Keren we weer even terug naar de ministers zelf. Kaag, Hoekstra, Grapperhaus, Dekker en De Jonge zijn al genoemd. Maar het Unilever-product Mark Rutte is de echte zetbaas van de internationalistische multinational-politiek waar ook het Koningshuis bij hoort. Hij is een soort Nederlandse Joe Biden en profileerde zich voor de Bertelsmann Stiftung (eigenaar van RTL Nieuws) als de Europese middenweg, samen met leiders als Angela Merkel en Emanuel Macron, en als een federalistisch alternatief voor de Brexit-Britten. Voor de nieuwszender van globalisten, CNN, sprak Mark Rutte zich openlijk uit als de klimaatpremier die de klimaatdoelen zou halen van de Parijs-akkoorden

“Kaag is de pion in Nederland van Klaus Schwabs World Economic Forum (WEF) waarvan ze fellow is, en als minister verantwoordelijk voor de implementatie van de Agenda.”

Dit artikel is een zeer ingekorte weergave van de artikelen 'The Great Reset, Kroniek van een machtsneurose' uit *Epoque* 10 en het artikel 'De macht van de eunuchen' uit *Epoque* 11. Voor de hele tekst en veel meer waardevolle bijdragen verwijzen we naar de uitgever van *Epoque*, De Blauwe Tijger. <https://www.deblauwetijger.com/>

(dus de 2030 Agenda). In januari lekte een Engelse uitzending met hem uit waarin hij beloofde zich in te zetten voor alle WEF-begrippen als Build Back Better, Great Reset en de klimaatdoelen.

Multinationals

De grote Nederlandse multinationals zijn voornamelijk internationaal georiënteerd zoals PP-Group, Boskalis, Shell, Unilever, Ahold, Heineken, Philips, en wat grote bouw-, bagger- en olieconcerns. We noemen hier niet zozeer de grootste bedrijven, maar vooral de grootste bedrijven van de rijkste Nederlanders. Dat zijn de echte UBO's. Internationaal gebeurt hetzelfde. Zo is André Hoff-

mann van Roche/WWF bestuurder bij het World Economic Forum en misschien wel belangrijker bij deze machtsgreep van de 0,1 procent dan de ministers en andere uitvoerenden van de 2030 Agenda die hierboven al genoemd zijn. Tegelijk komen we bij een ongrijpbare laag terecht, afgeschermd voor het gepeupel. De mensen waartegen we voortdurend te hoop lopen, zijn eigenlijk bliksemafleiders. En ook zij worden met harde hand onder de duim gehouden.

Superrijken

In de internationale wereld van superrijken draait het om pure macht en die wereld is in staat om zichzelf aan de zichtbaarheid te onttrekken met talloze aandeelhoudersconstructies. Ze hebben bovendien honderden manieren om af te dwingen dat er gebeurt wat zij willen. En wat er gebeurt is alleen goed voor hen, niet voor ons. Zo is het investeringsfonds BlackRock het machtigste concern op aarde met bijna 9.000 miljard dollar in beheer. Zij dwingen in hun eentje al een 2030 Agenda af bij alle systeem-banken, overheden en grootbedrijven. Ik bedoel niet dat ze dit zouden kunnen, maar dat ze dit ook werkelijk doen. BlackRock is, evenals andere grote spelers, immers een belangrijke aanjager van de 2030 Agenda. Als al die banken, overheden en multinationals met hun neuzen in de juiste richting staan, simpelweg omdat de BlackRock de macht heeft over hún kredietstromen, volgt het midden- en kleinbedrijf zonder moeite. De aandeelhouders van BlackRock die de agenda implementeren, blijven tamelijk onzichtbaar achter de schermen. En nog meer voor de hand ligt het dat BlackRock juist een conglomeraat van banken, multinationals, miljardairs en overheden is, om zo een groot financieel blok te vormen waar niemand omheen kan. ◀

MACHTSELITE

Globale machthebbers

Een naïef volk kun je alles wijsmaken

Robin de Ruiter

We worden opgevoed in een traditie om onze regeringen te vertrouwen en zijn ervan overtuigd dat deze zich om ons lot bekommeren. Dit is echter een grote misvatting. Onder het oppervlak van de officiële politiek speelt zich niet alleen een ingewikkeld maatschappelijk en intellectueel proces af, achter gesloten deuren worden bovendien zaken bedisseld waar de burger geen zicht op heeft, maar meestal wel de gevolgen van voelt.

In de regel weet de burger niets van wat er zich achter de schermen afspeelt. Ons wordt geleerd dat in een democratie het volk regeert en invloed kan uitoefenen op het overheidsbeleid. In werkelijkheid wordt de kiezer gebruikt als stemvee onder het voorwendsel van democratie. Het volk mag elke vier jaar de politici en partijen kiezen die het land na de verkiezingen gaan regeren. Na het uitbrengen van zijn stem heeft de kiezer echter niets meer te kiezen of te zeggen. Datzelfde geldt voor de inwoners van de 27 landen die lid zijn van de Europese Unie.

Uit een analyse van officiële beleidsstukken van de Europese Unie blijkt dat de huidige Europese regering geen enkele 'rechtsgrondslag' heeft.

Op 25 maart 1957 is het Verdrag van Rome getekend tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap (EEG). Dit verdrag beoogde onafhankelijk bestuur. Daar is in januari 1966, na het regelen van de 'lege stoel' kwestie, een einde aan gemaakt en is de macht in de Europese Unie overgenomen door een kleine

elitaire groep bestaande uit de meest invloedrijke figuren van deze wereld. Niet alleen in Europa, maar ook in vrijwel alle landen buiten de Europese Unie wordt de politiek bepaald door dit gezelschap.

De invloed van deze elite is onvoorstelbaar en reikt tot in alle toonaangevende instituten en organisaties, onder meer op het gebied van opvoeding, religie en gezondheidszorg. Daarnaast vormen zij de onzichtbare macht achter de mediabedrijven, de financiële instituten en alle grote multinationale ondernemingen. Hun net is gespannen over alle uithoeken van de wereld en hun tentakels zijn verweven met alle facetten van het menselijk bestaan.

In 1992 hebben deze machthebbers op eigen houtje het Verdrag van Maastricht geregeld. Met dit verdrag is de deur wagenwijd opengezet voor de belangen van de 'vrije markt'. Artikel 129 maakte innige samenwerking en belangenverstrengeling mogelijk tussen de overheden, de globale I.T. bedrijven, de globale farmaceutische bedrijven en alle grote multinationale ondernemingen. Tegenwoordig overschrijdt de macht van deze multinationals alle grenzen. Ze zijn niet alleen ondernemingen, het zijn wereldmachten. Zij worden door geen enkele regering of publieke organisatie gecontroleerd of ter verantwoording geroepen.

De ontwikkelingen die het meest op ons dagelijks leven van invloed zijn, zoals digitalisering, automatisering, infrastructuur, netwerken zoals 5G (en 6G in de nabije toekomst) en overeenkomsten met farmaceutische bedrijven onttrekken zich vrijwel altijd aan overheidscontrole.

De NAVO waarschuwt geregeld voor de 'militaire dreiging' van China. Op televisie en de kranten

horen en lezen we over schending van mensenrechten, de politieke verontrusting omtrent afhankelijkheid van Chinese productie, de rol van Huawei bij telecombedrijven en de risico's op af luisteren van staatsgeheimen of bedrijfsgeheimen. Dit is onbegrijpelijk. De 'ruzie' met China is een politieke vertoning. Op het hoogste niveau worden achter gesloten deuren namelijk talloze samenwerkingsovereenkomsten met China gesloten. De nieuwe 11.000 kilometer lange Chongqing-Xinjiang-Europa spoorlijn tussen China en Amsterdam is niet voor niets aangelegd.

Noemenswaard is tevens het feit dat nagenoeg alle farmaceutische bedrijven, waaronder 'Pfizer', 'Moderna' en ook 'AstraZeneca', in China beduidende afdelingen met duizenden werknemers hebben. Het grootste gedeelte van alle vaccins wordt in China gemaakt. De kans dat de politiek bewust deze bedrijven faciliteert is groter dan omgekeerd.

Op 28 september 2015 hebben de Europese Unie en China te Peking een 'milestone agreement' getekend inzake de samenwerking op het gebied van 5G. Alles is verstrengeld en sinds 2015 is er geen weg terug. De burger en onze volksvertegenwoordigers hebben over 5G niets in te brengen. Tegen de tijd dat zaken bij de parlementen zijn aangeland is de ontwikkeling onomkeerbaar en dit werkt zowat met alles wat globale zaken betreft. De ontwikkelingen gaan door ongeacht wie er in de parlementen zitten en wat ze er wel of niet van af weten.

De politiek en het internationale bedrijfsleven werken eendrachtig samen. Zij gehoorzamen aan de wetten van de 'vrije' markt en daar liggen de morele overwegingen niet aan ten grondslag. In de 'vrije' markt bedient men zich van manipulatie en bedrog, prijsafspraken, het aansturen van de politiek met een grote lobby met diepe zakken, et cetera.

Onze globale machthebbers zijn gericht op het behouden en vergroten van hun macht, die generaties overstijgt. Strategisch denken betekent zaken vaak tientallen jaren vooruit plannen. Globale ontwikkelingen op het gebied van ICT, transport en handel krijgen hun beslag over periodes van tientallen jaren. Politici zijn slechts een onderdeel van dit proces; zij passen gedurende hun ambtstermijn slechts op de winkel. Zij worden aangestuurd met statistieken, rapporten en partijdiscipline, zoals een TV met afstandsbediening. Mocht die haperen, wordt meteen een afbrandprocedure in werking gezet: gezichtsverlies, opzette vanuit het ministerie, een schandaal genereren, alles kan.

Voor politici en hun ondergeschikten is liegen normaal. Morele overwegingen zijn hier nooit aan de orde. Het is hetzelfde als eten, drinken of fietsen. Je doet het elke dag, automatisch en zonder na te denken. Want onze leiders weten dat de waarheid voor hen de dood in de pot betekent; het einde van het spel.

Mogelijke kandidaten voor een toekomstig politiek leiderschap worden zorgvuldig geselecteerd en opgeleid om de belangen van onze globale

Robin de Ruiter's auteurscollectief

De komst van de Transitie II

COVID-19 EN DE WERELD ERNA

Beleidsstukken van de Europese Unie, de Wereldgezondheidsorganisatie en onze regering geanalyseerd

ROBIN DE RUITER'S AUTEURSCOLLECTIEF

COVID-19 en de wereld erna beschrijft hoe de macht in de Europese Unie gegrepen is door een kleine elitaire groep bestaande uit de meest invloedrijke figuren van deze wereld en hoe deze op eigen houtje het verdrag van Maastricht hebben geregeld. Met dit verdrag is de deur wagenwijd opengezet voor de belangen van de 'vrije markt'. Artikel 129 maakte innige samenwerking en belangenverstrengeling mogelijk tussen de overheden, de globale I.T. bedrijven, de globale farmaceutische bedrijven en alle grote multinationale ondernemingen. Er zijn globale machtsconcentraties ontstaan die ons dagelijks leven steeds meer beïnvloeden. Machtsconcentraties waar wij niets aan kunnen doen en de politiek niets aan wil of kan doen. Mensen in de politiek en het bedrijfsleven bespreken zaken achter gesloten deuren en wij ondervinden de gevolgen: parlementen worden regelmatig voor voldongen feiten gesteld, hen wordt informatie onthouden of hun stemgedrag wordt door partijdiscipline bepaald. De huidige Europese regering heeft, en dat is aangetoond in dit boek, geen enkele rechtsgrondslag. Politici zullen zich achter de oren moeten krabben.

machtshebbers te behartigen.

Wie een carrière in de politiek ambieert en de top wil bereiken dient lid te worden van één van de 36 achter de schermen opererende ultrageheime transnationale superloges, genaamd Ur-Loges, waarvan zelfs vrijmetselaren van de hoogste graden geen kennis hebben. Stijgen op de politieke ladder is onmogelijk zonder deel uit te maken van één of meerdere van deze superloges.

Naast hoge politici uit West-Europa, de Verenigde Staten, Rusland, Israël, Iran, Saoedi-Arabië en Qatar, zijn ook politici uit Turkije, Japan, China, Zuid-Korea, Zuid-Amerika en een groot aantal andere landen lid van één of meerdere van de superloges.

Ook prominente Nederlanders zijn lid van de superloges: Mark Rutte, Jan Peter Balkenende, Henk Kamp en Jeroen Dijsselbloem, de president van de Nederlandse bank Klaas Knot en Ben van Beurden, CEO bij Rothschild's 'Royal Dutch'.

Alle belangrijke beslissingen, of het nu gaat om een pandemie zoals het coronavirus, vluchtelingen, militaire missies, oorlogen, economische programma's of wat voor crisis dan ook, worden eerst binnen besloten samenkomsten van de Ur-Loges besproken en bepaald. Het congres, de wandelgangen en de kabinetten van de verschillende landen zijn het

podium waar de ontworpen plannen bekend gemaakt worden.

Voor een compleet overzicht van de Ur-Loges zie mijn boek *Hoge politici in de greep van ultrageheime vrijmetselaarsloges*. De nooit eerder gepubliceerde informatie in dit boek is onder anderen afkomstig van Jacques Attali (adviseur van de voormalige Franse presidenten Mitterrand en Hollande) en de Amerikaanse politicus Zbigniew Brzezinski, nationale veiligheidsadviseur van verschillende Amerikaanse presidenten.

Het uiteindelijke doel van onze globale machthebbers is complete zeggenschap over planeet Aarde. Zij streven naar een totalitaire wereld-dictatuur die 'vriendelijk' de 'Nieuwe Wereldorde' wordt genoemd. Ofschoon de zichtbare wereldleiders op het wereldtoneel tegengestelde rollen spelen, streven ze achter de schermen naar hetzelfde doel: een technocratische Nieuwe Wereldorde.

De oprichting van de geplande Nieuwe Wereldorde gaat stapsgewijs in zijn werk. Ter voorbereiding zijn er omvangrijke plannen ontwikkeld. Het grootste deel van deze plannen zijn intussen tot uitvoer gebracht. We bevinden ons in de allerlaatste fase van het project dat uiteindelijk zal leiden tot het einde van onze vrijheid en zelfbeschikking.

David Rockefeller zei enkele jaren geleden: "We staan op de grens van

CV ROBIN DE RUITER

- Robin de Ruiter wordt in 1951 geboren in Enschede. Hij is auteur van meerdere boeken, waaronder de internationale bestseller *De 13 Satani-sche Bloedlijnen* uitgegeven in meer dan honderd landen.
- In 1969 verhuisde hij met zijn ouders naar Spanje. Hier studeerde hij onder meer theologie, geschiedenis en Spaans.
- Zijn carrière begon hij als freelance schrijver voor Spaanstalige tijdschriften op het gebied van politiek en religie. Met zijn Spaanse publicaties verwierf hij zich een naam in Latijns-Amerika. Hij schrijft zijn boeken in het Spaans en behoort tot één van Nederlands meest vertaalde auteurs.
- Zijn boeken beschrijven gebeurtenissen en misstanden aan de hand van doordenking en bewezen feiten. Vaak geven ze duidelijkheid op vragen die door onze politici en massamedia nooit beantwoord worden. Daarnaast geven ze vaak antwoord op onbeantwoorde vragen over verschillende onverklaarbare gebeurtenissen en existierende complotten uit het verleden en heden.
- Zijn boeken worden wereldwijd uitgegeven door een scala aan uitgeverij met verschillende uiteenlopende politieke en religieuze achtergronden en specialismen. Zijn Spaanse publicaties worden bijvoorbeeld door San Pablo, de grootste katholieke uitgever ter wereld uitgegeven. Deze boeken schrijft hij meestal naar een theologisch perspectief op bepaalde gebeurtenissen. Daarbij trekt hij de lijnen vanuit historische gebeurtenissen door naar de toekomst.
- De Ruiter werkt al meer dan dertig jaar samen met onafhankelijke journalisten, wetenschappers, historici, een voormalig rechter van het Internationaal Gerechtshof, een stafmedewerker bij de NAVO en vooraanstaande buitenlandse politici, waaronder ambassadeurs en de voormalige Ecuadoriaanse president Raffael Correa (van jongs af aan vriend van de schoonfamilie van de auteur). Met hun adviezen en informatie hebben zij een enorme bijdrage aan zijn publicaties geleverd.

PSYCHE VAN DE MACHT

een wereldwijde ommekeer. Wat we nodig hebben is een passende en allesomvattende crisis. Volgens zullen alle landen van de wereld zich bij de Nieuwe Wereldorde neerleggen."

Catastrofes zijn bij uitstek geschikt om bepaalde geplande hervormingen te rechtvaardigen die anders door de bevolking nooit zouden worden begrepen of geaccepteerd.

Vormen de coronapandemie en de wereldwijde lockdowns een belangrijk onderdeel van het complexe stappenplan dat uiteindelijk moet leiden tot invoering van een 'technocratische werelddictatuur'?

Na de verbazingwekkende gebeurtenissen die ons in de wereld van vandaag ten deel vallen, dienen we voorbereid te zijn op nog veel grotere veranderingen welke diep in ons eigen leven zullen ingrijpen. Een heel mensengeslacht danst op de rand van de vulkaan!

Macht en indirecte censuur in Nederland

Het is corona-crisis en er is nog maar één waarheid en die wordt verkondigd door de overheden. Iedere mening die niet strookt met het 'nieuwe normaal' en de veronderstelde bijbehorende denkwijze wordt middels de media in de 'complot' hoek gezet. Medisch personeel en virologen die op het internet een andere mening verkondigen of het oneens zijn met COVID-maatregelen en beslissingen van de overheden worden weg gecensureerd.

In de media verschijnen regelmatig berichten waarin ik beschuldigd word in mijn boeken de ernst van het coronavirus in twijfel te trekken. Daarnaast zou ik suggereren dat het virus de opmaat is naar de vestiging van een Nieuwe Wereldorde. Dat mag dus niet.

Sinds we aangeland zijn in het corona-tijdperk probeert men mij monddood te maken. Mijn boeken op Bol.com blijken na meer dan vijftien jaar niet langer binnen hun huidige assortimentsbeleid te passen. Sinds augustus zijn enkele van mijn boeken verwijderd. In juni gaat men een stap verder. In overleg met de overheid worden meer dan veertig van mijn Nederlandse en internationale publicaties, voorgoed uit het boekenaanbod van Bol.com verwijderd.

Volgens Bol.com bevatten deze boeken mogelijke onvolledige en/of misleidende informatie. Dat geldt ook voor al mijn boeken in andere talen. Het boekenteam zou zorgvuldig naar de inhoud van deze boeken gekeken hebben. Dat is echter niet mogelijk omdat van de meeste van deze buitenlandse uitgaven tot op heden in Nederland geen exemplaren verkocht zijn. Bol's boekenteam heeft deze boeken nooit kunnen beoordelen.

Het is opmerkelijk dat honderden boeken met haatdragende en discriminerende passages en publicaties over complottheorieën door Bol.com niet verwijderd worden. Er is dus duidelijk iets anders aan de hand.

Dat mijn boeken door Bol en de overheid verbannen worden heeft te maken met het oogmerk waarom Bol is opgericht. Bij Bol gaat het niet om winst. Het gaat om macht en marktverovering; afhankelijkheid van de klant en het verdwijnen van de middenstand. Dus ook meer invloed op het aanbod, wat wel en wat niet. Indirecte censuur dus. ◀

Psychopathie als kenmerk van de macht

Hoe 'Durga', de goddelijke moeder, overwint

Sander Compagner

Om meer inzicht te krijgen in de psyche van huidige machthebbers zijn we in gesprek gegaan met Jan Storms. Jan Storms is bewustzijnsdeskundige. Hij schreef het boek 'Destructieve relaties op de schop'. Een standaardwerk op het gebied van psychopathie voor het grote publiek. Een gesprek over de psyche van de macht en hoe we ons tegen deze macht kunnen verweren.

Storms stelt: 'Het besturen van een land is ontwikkeling geven aan het collectief, het verhogen van het collectieve bewustzijn'. Waar het bestuur mensen machtig en krachtig zou moeten maken, leven we nu in een wereld waar het bestuur zorgt voor een krimpend bewustzijn. Door het pompen van angst daalt momenteel ons bewustzijn. Mensen worden bang, klein en afhankelijk gehouden.

Dit is tegengesteld aan het bestuur, de macht, die we momenteel meemaken, deze lijkt op een dictatuur af te stevenen.

Het tegenovergestelde van de vorming van een dictatuur is individuen krachtig en daarmee machtig te maken. Individuen zijn de bouwstenen van iedere collectiviteit, iedere leefkring. Wanneer individuen in een samenleving kracht en macht verwerven worden alle structuren van een samenleving, dus ook het bestuur zelf, uiteindelijk krachtiger en machtiger. Er ontstaat vrijheid en samenhang waarin het streven naar verschillende schatten een harmonieuze samenleving creëert. Dit is hoe de natuur werkt en hoe het leven bedoeld is. Een samenleving met maximale vrijheid en maximale samenhang waarin iedereen bijdraagt aan het collectief. Het leiderschap dat hierbij past, is dienend, faciliterend.

Heeft u het nu over een utopisch beeld of is dit denkbaar op onze aarde?

In alle culturen wordt gesproken over een gouden tijd waarin dit werkelijkheid was. Beschavingen bewegen zich in cycli, er zijn bloeiperiodes en tijden van neergang. Cultuurfilosoof Arnold Toynbee beschrijft in zijn 'Study of History' de patronen van opkomst, bloei en verval van beschavingen.

Wat voor leiderschap vraagt een samenleving in bloei dan?

Leiderschap in een samenleving van vrije, gelukkige mensen die in macht zijn (in tegenstelling tot onmacht) is niet wat we nu zien. De uitspraak 'macht corrumpeert en absolute macht corrumpeert absoluut' gaat ervan uit dat dienend, faciliterend leiderschap een onmogelijkheid is. Deze uitspraak klopt dan ook niet en is in tegenspraak met de uitspraak 'grote macht brengt grote verantwoordelijkheid'. Het gaat er dus om dat mensen die aan de macht zijn verantwoordelijkheid voelen, goede mensen. Juist door het beeld dat macht per definitie corrumpeert zullen de goede mensen zich afwenden van de macht terwijl de gewetenlozen hier natuurlijk geen enkel probleem mee hebben.

Hoe ziet die verantwoordelijke macht eruit

Als de onbewogen beweging, het fundament van alles. Breng mensen in contact met de onbewogen beweging, maak ze bewust. Waar de macht nu uitgaat van data, modellen, surveillance en dwang, vertrouwt de verantwoordelijke macht op het zelforganiserend vermogen van de vrije, zielsbewuste mens.

Dat we momenteel geen verantwoordelijke machthebbers hebben heeft onder andere te maken met een oververtegenwoordiging van psychopaten binnen de macht. In de samenleving is vier procent psychopaat en in de macht, bij het leiderschap zou dit percentage tot zestien zijn. Wat is psychopathie?

Het ontbreken van geweten. Iemand waarbij het gevoel is uitgeschakeld en die meedogenloos kan zijn, en daarbij vaak twee gezichten heeft.

Waar komt deze oververtegenwoordiging in de macht vandaan?

Ten eerste komt 'macht willen uitoefenen over anderen' vaak voor bij psychopaten. Deze ambitie wordt nooit bevredigd. 'The world is not enough' geldt ook voor deze mensen. Een tweede belangrijk aspect is dat er bij families die zich in de macht genesteld hebben vaak gepoogd wordt om deze macht door te geven aan volgende generaties. Er bestaat zoiets als de 'Zwarte Opvoeding' of de 'Zwarte Pedagogie' waarbij de opvoeding van kinderen binnen machtige families intens ongezone trekken vertoont. Deze opvoedingen en het gegeven dat trauma doorgegeven kan worden, zorgt voor een oververtegenwoordiging van psychopathie binnen machtige en elitaire families. Geweten en mededogen zijn kwaliteiten waarvoor binnen een bepaalde 'machtselite' geen ruimte is.

In hoeverre is onze huidige samenleving een plaats waar psychopaten boven komen drijven?

In een samenleving waar het menselijke altijd het onderspit delft tegen geldelijk of materieel gewin helpt het om het werk zonder geweten of liefde uit te oefenen. Psychopaten hebben daar geen moeite mee en komen dus vaak bovendrijven in leidinggevende rollen. Maar juist deze personen zijn geen goede leiders. De taak van een leider is om bij te dragen aan de persoonlijke ontwikkeling van zijn of haar mensen, om hen zich happy te laten voelen. Voor iemand die aan psychopathie leidt,

"Wanneer individuen in een samenleving kracht en macht verwerven worden alle structuren van een samenleving, dus ook het bestuur zelf, uiteindelijk krachtiger en machtiger... dit is hoe de natuur werkt en hoe het leven bedoeld is"

bestaat een ander mens niet als individu, als zelfstandig handelend subject. Het welzijn van de ander is voor de psychopaat dus nooit daadwerkelijk van belang.

Een laatste aspect dat de oververtegenwoordiging verklaart is het gegeven dat psychopaten, wanneer ze eenmaal in machtsposities aanbeland zijn, zich omgeven met andere psychopaten. Ze zoeken mensen die vergelijkbaar denken en handelen en geen belemmering vormen voor hun ambitie.

Zijn psychopaten te helpen?

Dat is zeer zeldzaam. Het ontbreekt bij psychopathie in de regel aan de mogelijkheid tot zelfinzicht, wat een eerste vereiste is om van een psychische stoornis te kunnen genezen. Binnen verschillende natuurvolken is de 'psychopaat', de mens zonder geweten, een bekend fenomeen. Deze mensen werden niet zelden uit de samenleving gestoten. Omdat deze personen hun hele leven parasiteerden en genezing in de regel onmogelijk is, werden deze verstreckende maatregelen getroffen.

Wat kunnen we als individu doen om bij te dragen aan positieve verandering?

Zelfverwezenlijking. Als individuen kunnen we meer bewust worden waardoor we meer grip op ons leven krijgen. Meer innerlijke vrijheid, autonomie en meer levensgeluk ervaren. Wanneer de, zeer besmettelijke, zin voor vrijheid toeneemt zal onderdrukkende machtsuitoefening geen kans meer maken.

Ziet u deze zelfverwezenlijking in onze maatschappij?

Dat is van alle tijden. Er zijn door de tijden heen altijd mensen geweest - vaak mystici - die, ondanks de onderdrukking door de officiële religies, werkelijk vrij zijn geweest. Mensen met sturing van binnenuit. Door deze zin voor vrijheid te voeden wordt deze zo sterk dat het vestigen van een dictatuur een onmogelijkheid wordt. In periodes waarin er echt slechte dingen gebeuren worden de goede mensen 'wakker'. Ze beseffen de noodzaak om het fundament van hun vrijheid in zichzelf te verstevigen.

Er bestaat hierover een heel mooi verhaal uit de Vedische traditie. In deze verhalen is er altijd strijd tussen de goden en de demonen. De goden staan voor de natuurwetten, staan voor ontwikkeling van het leven. De demonen hebben het tegenovergestelde doel. Op een gegeven moment zijn de goden heel zwak geworden, ze dreigden het onderspit te delven. Het verhaal zegt dat de goden op het moment, waarop ze bijna weggevaagd zijn, bij elkaar komen, zich bij elkaar aansluiten en verbinden. Door deze verbinding van de goden, die allemaal aspecten en intelligentie van de natuur vertegenwoordigen, ontstaat er iets dat meer is dan de som der delen. Dit wordt 'De Goddelijke Moeder' genoemd, bekend onder de naam Durga. Zij is de allergrootste kracht in de natuur en verslaat de grootste van de demonen.

Is dit verhaal van 'De Goddelijke Moeder' volgens u ook relevant voor deze periode?

Zeker. Dit sluit ook aan bij de ideeën van de eerder genoemde cultuurfilosoof Toynbee. Toynbee stelt dat er op cruciale momenten in de ontwikkeling van beschavingen bijzondere mensen komen die zich tijdelijk terugtrekken uit de maatschappij. Deze terugtrekking is vergelijkbaar met meditatie. De spiritualiteit geeft hun inspiratie. Na verloop van tijd komen deze mensen terug met een vernieuwd bewustzijn en totaal andere ideeën over de samenleving. Deze ideeën worden overgenomen door de meest bewuste, wakkere mensen in de samenleving. Volgens Toynbee ontstaat hierdoor een kritische massa, waardoor de wet van de navolging gaat optreden. De grote massa gaat deze betere, nieuwe ideeën volgen en er ontstaat een opleving van de beschaving. Het begin van een nieuwe bloeiperiode.

Uit de donkerte ontstaat dus Durga en volgens Toynbee het vernieuwde bewustzijn. Hebben we deze donkerte nodig om tot een nieuwe bloeiperiode te komen?

Het is behulpzaam bij het tevoorschijn komen van een nieuwe tijd. Zonder deze uitdaging wordt de noodzaak tot vernieuwing niet voldoende gevoeld. We staan, dankzij de extreme donkerte, voor een periode van verandering, het begin van een nieuwe bloeiperiode waaraan iedereen kan bijdragen.

Goede mensen die zwak zijn, zijn de dienaren van het kwaad. We gaan de verandering bewerkstelligen door goede mensen die verantwoordelijkheid nemen en macht en kracht willen verwerven, dat hebben we nodig in deze tijd. ◀

Patenten, geld, macht en malversaties

Coronavirussen en ‘vaccins’ als gepatenteerd verdienmodel

Désirée L. Röver

Alle ogen zijn al ruim een jaar gericht op Covid. Wie onderzoek doet naar de race in Covid-19 “vaccins” (lees: medische nano-instrumenten van stiekeme, onstuitbare en onomkeerbare genetische manipulatie) stuit onvermijdelijk op het fenomeen ‘patent’, in het Nederlands: ‘octrooi’. Daarmee beschermen farmabedrijven hun gesynthetiseerde vindingen, en dat helpt hen niet alleen om een deel — of een veelvoud — van de research- en ontwikkelingskosten terug te winnen, maar dit voedt ook hun wens tot tussentijdse prijsopdrijving in verband met al of niet gecreëerde schaarste.

“Een patent is een afspraak tussen uitvinder en nationale overheid waarin de uitvinder aan het publiek onthult hoe de geclaimde uitvinding (zoals een vaccin) precies wordt gecreëerd. In ruil daarvoor krijgt hij een termijn van alleenrecht waarin hij kan kiezen wie, wanneer, waar en hoe deze uitvinding wordt gemaakt, gebruikt of verkocht”, aldus NatLawRev, april 2021 Vol. XI (103). Daar zijn miljoenen dollars mee gemoeid... De regels voor het aanvragen en verkrijgen van een patent zijn niet overal hetzelfde. Ook worden die soms ‘aangepast’, bijvoorbeeld bij iets dat niet kan worden gepatenteerd omdat het

natuurlijk is, zoals een coronavirus... Maar daarvoor zijn ‘oplossingen’!

Verdienmodel

De Westerse patentgeneeskunde is een verdienmodel dat ook wel Rockefeller-geneeskunde heet. Oliemagnaat John D. Rockefeller liet ooit zijn begerig oog vallen op de farmaceutische industrie. In 1902 zette hij de *General Education Board* op, gericht op de overname van het gehele Amerikaanse medische opleidingssysteem. In 1910 was hij mede-financier van het *Flexner Report*. Onder enthousiaste bijval van de toen zieltoegende vakbond de *American Medical Association* (1847) kon hij dankzij de Flexner-aanbevelingen de medische opleidingen laten omvormen tot het gewenste elitaire, meerjarige, technische en ‘zelfreinigende’ model dat nu wereldwijd is ingevoerd. Vrijwel iedere competitie smolt weg doordat gespecialiseerde en kleinschalige medische opleidingen niet aan de gestelde eisen konden voldoen. En zo kwam de Westerse patentgeneeskunde tenslotte wereldwijd financieel en inhoudelijk geheel onder de knoet van de farmaceutische industrie. Rockefeller geldbedragen manipuleerden intussen (inter)nationaal de medische faculteiten tot het afzweren van iedere vorm van natuurlijke genezingsmethoden. (Morris Bealle, *The Drug Story*, 1949).

Corona

Het belangrijkste wapen, want de

“Na de corona-uitbraak in Azië wist het CDC in 2003 het coronavirus te patenteren en zo verkreeg dit instituut het eigendomsrecht over de ziekte (7279327), over het virus (7230852) en over de detectie en meting daarvan (7776521)”

beste *money maker* van Big Farma is... het patent!

Niemand anders dan de patenthouder mag immers iets doen met zijn uitvinding. Toen in 1981 entomoloog Willie Burgdorfer de *Borrelia-spirocheet* aanwees als de veroorzaker van de ziekte van Lyme, haastten allerlei Yale-wetenschappers zich om alles te patenteren dat in verband kon staan met het testen en behandelen daarvan.

Hetzelfde speelt nu bij corona. Dr. David E. Martin van de universiteit van Virginia: “In 1999 digitaliseerde IBM miljoenen patenten; daarbij kwamen allerlei coronavirus-patenten tevoorschijn. Na de corona-uitbraak in Azië wist het CDC in 2003 het coronavirus te patenteren en zo verkreeg dit instituut het eigendomsrecht over de ziekte (7279327), over het virus (7230852) en over de detectie en meting daarvan (7776521). De kern van het huidige coronaverhaal wordt gevormd door Anthony Fauci,

Ralph Baric, het CDC en andere nauw betrokkenen. Tussen 2003 en 2018 controleerden zij 100% van de geldstroom die het imperium bouwde rondom het industriële complex van Covid-19.”

Toen in 2019 de Covid-uitbraak in China oversloeg naar andere werelddelen werd een vaccin onmiddellijk gedoodverfd als enige ‘oplossing’. De ongekende race naar corona-“vaccins” die volgens industrie en media toen losbarstte, was achter de schermen echter al veel eerder begonnen!

Omdat een werkend geneesmiddel ieder vaccin overbodig maakt, worden spelbrekers als het — patent-loze! — hydroxychloroquine (HCQ) direct verboden. Artsen die met HCQ het leven van hun patiënten redden, worden gedemoniseerd, zodat hun collegae zich wel twee keer bedenken...

Verschuifkunde

Immiddels zitten er meer dan 100

Covid-“vaccins” in de pijplijn. Allemaal stevig gepatenteerd. Zo’n patent heeft een beperkte looptijd; wanneer die voorbij is, mogen anderen het product namaken. Dit zijn de ‘generieke’ medicijnen. Door in de oorspronkelijke verbinding één atoompje te veranderen, hopen fabrikanten via een ‘nieuw’ patent soms de verdiensten van hun vinding nog langer voor zichzelf te houden.

De Covid-“vaccins” hebben nu al buitengewoon veel schadegevallen opgeleverd en die moeten uiteraard worden ‘behandeld’. De onontkoombare conclusie is dat het de farmaindustrie — en daarmee de Rockefeller geneeskunde — dus niet gaat om genezing of bescherming, maar om *repeat business*, oftewel om het eindeloos in stand houden van de behoefte bij de patiënt aan farmaceutische middelen! Mijn bijzondere vriend dr. Hans Moolenburgh sr. noemde de Westerse patentgeneeskunde daarom “verschuifkunde”. ◀

<https://www.nytimes.com/interactive/2020/science/coronavirus-vaccine-tracker.html>

<https://citizenfreepress.com/column-3/why-did-the-cdc-apply-for-a-secret-illegal-coronavirus-patent-in-2003-fauci-is-involved/>

Désirée L. Röver is medisch research journalist

RECHTERLIJKE MACHT

Rechters schenden wettelijke plicht

Partijdige Nederlandse rechtspraak

Paul Ruijs

Mogen rechters geld aannemen van partijen die op welke manier dan ook hun oordeel kunnen beïnvloeden? Alle landgenoten die hun verstand gebruiken zullen nee zeggen. Maar veel rechters doen het wel. Belangenverstrengeling in deze ordebewarende sector van onze maatschappij is een bekend fenomeen.

Vijftientig jaar geleden vertikten rechters het om bekend te maken waarmee ze bijverdienden. Velen doen dat nog steeds niet, zelfs al zijn ze daar wettelijk toe verplicht. Alleen na afloop en verontwaardiging over een verloren proces kan je na enig speurwerk achterhalen dat je rechter een betaaldend functie had bij je wederpartij. Of dat één van je rechters een plaatsvervanger was en een kantoorgenoot bleek te zijn van de advocaat van je tegenpartij. Misschien waren ze wel samen in dezelfde auto naar de rechtbank gereden. En dat advocaten die rechter zijn geworden oud-kantoorgenoten in de rechtszaal tegenkomen verklaart ook waarom de winst naar die kant ging.

Zo had de heer Rem een goed ontwikkeld onderbuikgevoel en kwam hij - dus niet zijn advocaat - er in 1992 na afloop van zijn verloren proces tegen verzekeraar Ohra achter dat de voorzitter van het gerechtshof betaald werd voor een baantje bij Ohra. De verzekeraar bleek vaker succesvol in hoger beroep te gaan bij deze rechter. En omdat het een verzwegen nevenfunctie betrof kon de rechter ook niet vooraf geraakt worden, hetgeen sowieso lastig is omdat je advocaat daarin moet meegaan. Tenslotte is wraking een motie van wantrouwen aan het adres van de rechter met de impliciete boodschap; had u zelf niet kunnen bedenken dat u deze zaak niet moet behandelen. Zo'n terechtwijzing wordt niet echt gewaardeerd door de dames en heren in toga. Advocaten zijn niet uit op verstoorde verhoudingen met de rechtbank waar ze ingeschreven staan.

De zaak tegen Ohra initieerde een burgerinitiatief met gelijkgestemden om onderzoek te doen naar dit soort belangenverstrengeling, o.a. in het gerechtshof van Amsterdam. De weerstand om binnen te komen was enorm en er kwamen zelfs dagvaardingen aan te pas alvorens meer dan 2500 rechterlijke civiele uitspraken bestudeerd konden worden. In 1996 werden de bevindingen samengevat in het IRM (Integriteit Rechterlijke Macht) rapport en bleek dat de Ohra zaak slechts het topje van een ijsberg vertegenwoordigde. Door een snelle reactie van minister Sorgdrager kwam er een wet die rechters verplichtte om hun nevenbanen in een openbaar register bekend te maken. De gedachte was dat daardoor wraking mogelijk werd en vanwege de preven-

tieve werking belangenverstrengeling voorkomen zou worden.

Maar hoe moet je in zo'n register erachter komen dat je rechter de zaak van zijn zwager of van de vriendin van iemand uit zijn hockeyteam behandelt of dat zijn juridisch adviesbureau op naam van zijn echtgenote staat? Bovendien blijft het onmogelijk om achter alle dubbele petten, netwerkjes en verborgen agenda's te komen van degenen waarmee je in een rechtszaak te maken krijgt. Een bijkomende complicatie daarbij is het procesmonoply van de verplicht voorgeschreven, dure dienstverlening van een advocaat. Doorgaans ken je die niet of nauwelijks maar dien je zijn/haar doen en laten wel volledig te vertrouwen. En advocaten leven niet van winnen of verliezen, maar van declarabele uren. Dat geeft een perverse prikkel waardoor lang en zelfs een kansloos procederen in hoger beroep ook interessant is, voor de advocaten aan beide kanten. Het is niet voor niets dat ze in die kringen fel verzetten tegen een 'no cure no pay' systeem. Daarmee krijgt de advocaat immers een direct belang bij de uitkomst.

Beroepsethiek

Het zal oud-deken De Waard dan ook in eigen kring niet in dank zijn afgenomen dat hij in het *Advocatenblad* van februari 1995 in een oprisping van ongekende openheid al opmerkte: "De beroepsethiek is verdwenen, de advocatuur etaleert zichzelf als een geldzuchtige beroepsgroep die het laatste restje integriteit over boord heeft gezet". En zijn collega O. Hammerstein had het in *Quote* in 1997 over urenschrijvers die uitsluitend voor het geld gaan en als ratten elkaars klanten aftroggelden. Hij vatte het kernachtig samen met de opmerking "de advocatuur als geheel is in tien jaar verloederd". Uit eigen ervaring kan ik daaraan toevoegen dat het met al die eerbiedwaardigheid achter al die gouden naambordjes inderdaad niet best gesteld is.

Toen voor de zoveelste keer, dit keer door het *Financieel Dagblad* van 8 februari 2013, werd onthuld dat nogal wat rechters het nog steeds vertikten om hun bijbanen te registreren verzuchtte de latere minister Ard van der Steur dat "...dit niet meer valt uit te leggen aan de burger". Desondanks kopte 6 jaar later *de Volkskrant* van 16 september 2019: "Rechters schenden nog steeds ongestraft de wettelijke plicht om nevenbanen te melden". Ondanks de wachttijden en klachten over werkdruk lieten rechters zich via een bureautje tegen forse betaling door advocaten inhuren en overdag in de eigen vertrouwde omgeving onder het mom van een cursus elkaar beter te leren kennen. Sommige advocaten kennen de wet, anderen de rechter en dat procedeert een stuk prettiger. Dat bleek in de rechtbank Oost Brabant waar de heer Wiemans na een verloren zaak in 2020 een klacht indiende wegens

ILLUSTRATIE JOHAN ERKELENS

“Achter iedere verzwegen nevenfunctie ging dus een falend rechtbankbestuur schuil dat wel klaagde over werkdruk, wachttijden en geldgebrek maar niet wist en wilde weten waar het personeel overdag uithing en wat het bijverdiende”

een verzwegen zakelijke samenwerking tussen rechter Bennenbroek en advocaat Diks, de advocaat van zijn wederpartij. Hij kreeg te horen dat de registratie van de nevenfuncties van Bennenbroek "aan zijn aandacht was ontsnapt" maar ook dat het rechtbankbestuur ervan overtuigd was dat hij een behoorlijke, zorgvuldige, integere en onpartijdige wijze was behandeld. Kortom, ook in Oost Brabant

zijn wraken en verschonen overbodige en achterhaalde begrippen.

Falend rechtbankbestuur

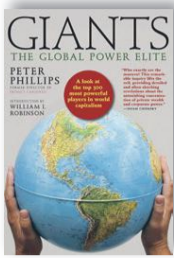
Met nevenfuncties is het net als met autogordels. Je moet (boete €140) ze omdoen vóórdat je gaat rijden. Een president van een rechtbank heeft een belangrijke wettelijke taak wanneer rechters het voornemen hebben om een nevenfunctie te gaan vervullen. Rechters moeten hun voorgenomen nevenfuncties eerst ter toetsing voorleggen aan hun president voordat ze beginnen. Vervolgens moet die de nevenbaan goedkeuren en afspraken maken over afdracht van neveninkomsten onder werktijd, werkrooster en is hij verantwoordelijk voor de jaarlijkse update. Achter iedere verzwegen nevenfunctie ging dus een falend rechtbankbestuur schuil dat wel klaagde over werkdruk, wachttijden en geldgebrek maar niet wist en wilde weten waar het personeel overdag uithing en wat het bijverdiende. Heel duidelijk werd dat bij een rechter die jarenlang "onbekend" invulde achter de vraag of zijn zes (betaalde) nevenfuncties bezoldigd waren of niet. Qua sancties e.d. hebben rechters in ieder geval niets te vrezen en in werkelijk controleert niemand of de nevenfunctiegegevens überhaupt kloppen, volledig of up to date zijn. Anders gezegd nogal wat rechters rijden al jarenlang straffeloos zonder autogordel en niemand die er wat van

zegt, laat staan een boete uitdeelt.

Rond 2013 verschenen met het oog op de rechterlijke onpartijdigheid diverse niet afdwingbare richtlijnen en gedragscodes om rechters iets meer gevoel voor verhoudingen bij te brengen. Zo was het blijkbaar nodig om magistraten erop te wijzen dat ze geen geschenken moeten aannemen van procespartijen en geen zaken moeten behandelen waar familiale of zakelijke relaties bij betrokken zijn. Dat soort instructies die de essentie raken van hun ambt dienden het publiek gerust te stellen hoe belangrijk men een integere rechtspraak vond. Maar hoe geruststellend komt de boodschap van een luchtvaartmaatschappij over die in het kader van de veiligheid het nodig vindt om hun passagiers mee te delen dat hun piloten op lange vluchten geen alcohol meer mogen drinken? Ronduit génant is de naar buiten toe bekend gemaakte gedragscode 21 die stipuleert dat de declaraties van rechters 'juist, nauwkeurig en volledig' dienen te zijn! Dat niet de rotte appels eruit gegooid worden maar alle rechters op deze manier op de essentie van hun werk en gedrag gewezen moesten worden is pas echt verontrustend. ◀

Dit artikel werd eerder gepubliceerd in *Gezond Verstand* nummer 5.

BOEKEN

Peter Phillips,
Giants – The Global Power Elite

Aangezien tussen januari 2016 en januari 2017 het aantal mannen met evenveel vermogen als de helft van de hele wereldbevolking flink daalde - van 62 naar slechts acht - waren er aldus Oxfam International minder dan 17 vermogensbeheermaatschappijen. Elk hoofdstuk in *Giants* behandelt een van de zeventien leden van deze internationale club van multimiljonairs, hun wereldwijde financiële bedrijven-inclusief NGO's zoals de Group of Thirty en de Trilateral Commission en hun transnationale militaire beschermers.

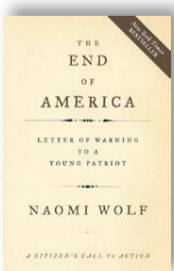
Rainer Mausfeld,
Angst en Macht-technieken

Macht en angst horen nauw bij elkaar in de politieke en sociale wereld. Macht heeft veel voordelen voor degenen die het hebben en veel nadelen voor degenen die eraan onderworpen zijn, omdat macht bij die laatsten angst creëert. Het genereren van angst is een instrument dat hoort bij overheersen. Technieken om sociale angst op te wekken maken deel uit van de instrumentarium van het heersen. Dit inzicht is zo oud als de geschiedenis van de beschaving. Rainer Mausfeld schreef eerder, *Why are the lambs silent*, waarmee hij op bestsellerlijsten belandde. Hij onthult in dit boek de systematische aard van indoctrinatie en psychologische beïnvloedingsmethoden met betrekking tot het concept democratie.

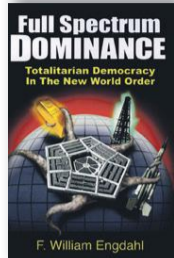
Pieter Omtzigt,
Een Nieuw Sociaal Contract

Heel lang geloofden we dat Nederland af was. Maar schijn bedriegt. Pieter Omtzigt laat zien dat er in Nederland grote problemen zijn met macht en tegenmacht. De mechanismen van de rechtsstaat functioneren niet goed meer, zoals uit het kinderopvangtoeslagenschandaal is gebleken. We moeten instituties herbouwen door de checks-and-balances te hernieuwen. Het hele weefsel van de rechtsstaat moet worden onderzocht en gerepareerd. In dit boek doet Omtzigt een aantal voorstellen daartoe.

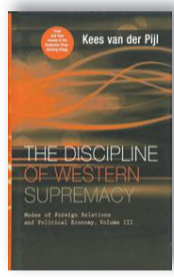
Naomi Wolf,
The End of America

Deze bestseller stelt dat totalitaire staten - fascistische dan wel communistische - altijd dezelfde stappen doorlopen en dat de VS sinds maart 2020 in stap 10 zit. De stappen zijn: 1. Roep een vijand in het leven 2. Creëer een gulag - een buiten de wet om opsluitmethode 3. Creëer een criminele groepering om burgers te terroriseren 4. Zet een digitaal controle systeem op 5. Saboteer burgerinitiatieven 6. Willekeurige arrestaties en vrijlatingen 7. Pak sleutelfiguren aan 8. Controleer de media 9. Schilder afwijkende meningen af als verraad 10. Schaf de rechtsstaat af. Haar volgende boek heet, *Step Ten* en komt dit jaar uit, 2021.

William Engdahl,
Full Spectrum Dominance

Voor het machtigste rijk na de Tweede Wereldoorlog, de VS, is de Koude Oorlog nooit opgehouden; deze ging 'onder de radar' door. Er werd wereldwijd een netwerk van militaire bases opgetuigd en de ene na de andere oorlog werd ingezet. Het lange termijn doel van dit Full Spectrum Dominance beleid is de totale controle over de planeet: land, zee, lucht, ruimte en cyberspace. Het arsenaal aan instrumenten waarmee dit gebeurd breidde zich uit met propaganda, kleurenrevoluties en een breed scala aan psychologische en economische oorlogstechnieken. Engdahl's nieuwste boek *Manifest Destiny-Democracy as cognitive dissonance* bouwt hier op voort.

Kees van der Pijl,
Pandemie van de Angst

Vers van de pers, met de voorkant nog in de maak, waardoor het plaatje hiernaast niet van *Pandemie van de Angst* is, dat in mei uitkomt. Met zijn eerdere boek, een trilogie, *Modes of Foreign Relations and Political Economy* won Kees van der Pijl de prijs van de Deutscher Memorial Prize. In zijn nieuwe boek waarschuwt hij dat Covid-19 een systeemreactie heeft uitgelokt die een disciplineringsproces in gang heeft gezet, waarmee nu een Orwelliaanse dictatuur dreigt.

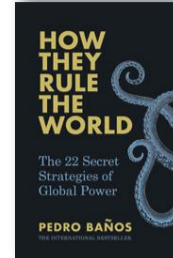
Tussenrapportage Buitenparlementaire Onderzoekscommissie 2020, BPOC

De commissie hoort getuigen waaronder artsen, wetenschappers, juristen en hoogleraren. Ook worden ondernemers, docenten en ouders gehoord, om een zo breed mogelijk beeld van de invloed van de door de overheid getroffen Covid-19 maatregelen op mens en maatschappij te krijgen. De volgende vragen staan centraal: zijn de maatregelen effectief en staan ze in verhouding tot de ziekte die veroorzaakt wordt door het SARS-CoV-2 virus? De tweede tussenrapportage-politieverhoren komt uit in juni 2021.

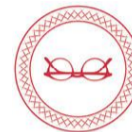
Hanna Arendt,
Totalitarisme

In *Totalitarisme* beschrijft Hannah Arendt de oorsprong en dynamiek van totalitaire systemen. Al enkele jaren na de Tweede Wereldoorlog analyseerde zij haarscherp de opkomst van nazi-Duitsland en de stalinistische Sovjet-Unie als manifestaties van het politieke kwaad. Met het veranderende politieke landschap in de westerse wereld is dit boek, meer dan een historische analyse, een waarschuwing: Arendts beschrijving van de opkomst van een politiestaat is schrikbarend actueel.

Pedro Banos,
How they Rule the World – the 22 Secret Strategies of Global Power

We leven in een tijd van mondiale geopolitieke machtsspelletjes. Ooit een insider van deze gesloten wereld, onthult Pedro Banos dat de geopolitieke wereld er een is van oorlog en conflict met strategische middelen, waar landen heerschappij en macht over hun rivalen zoeken. Banos presenteert dit mbv 22 universele regels over hoe invloed uit te oefenen in de internationale sfeer, van Bismarck tot Kissinger, Trump, Putin en Xi Jinping.

Robin de Ruiter,
COVID-19 en de wereld erna

Dit boek gaat over de macht van de EU en het failliet van Europese democratiën. Het doet dmv beleidsstukken uit de doeken dat wij worden 'geregeerd' door een zelfbenoemde Europese Raad (die de ECB oprichtte) en het internationale bedrijfsleven. Deze hebben, na gerommel met het Verdrag van Rome, in 1957, en daarna met het verdrag van Maastricht, geregeld dat (Artikel129) als door een soort monetaire machtsgreep, er innige samenwerking ontstond met Farma. Toen dat was geregeld, kon men met de geldknop de samenleving naar gelieven inrichten en is de overheid met behulp van de media steeds meer op de stoel van de arts gaan zitten. Het boek geeft ook perspectief over hoe het anders kan.

B. Izar,
De Macht van de Onzichtbare Bankiers

Volgens de auteur van *De Macht van de Onzichtbare Bankiers*, ligt de werkelijke macht niet zoals verondersteld bij onze regering, maar is er een kleine groep van grootbanken die op de achtergrond macht uitoefenen en daarmee uitsluitend hun eigen belangen dienen. De auteur spreekt de wens uit dat mensen dit gaan beseffen, zodat: 'zeven miljard goedwillende mensen weer aan hun toekomst kunnen werken zonder graaiende bankiers, een rovende overheid en zinloze oorlogen'. Onwetendheid is in dit tijdperk van sociale media en informatietechnologie een keuze, zo schrijft de auteur. En met instemming citeert hij Johan Crujff, "Je snapt het pas als je het doorhebt"

Howard Zinn,
Het Amerikaanse Volk

Deze klassieker is de mondelinge geschiedenis van het volksverzet tijdens de ontwikkeling van een voormalige Britse kolonie tot absolute wereldmacht. Howard Zinn is een van de invloedrijkste Amerikaanse historici en politicologen van de laatste decennia waarover Noam Chomsky zei: 'Ik overdrijf niet als ik zeg dat Howard Zinn het bewustzijn van een hele generatie heeft veranderd'. De Amerikaanse elite verkettert het boek als politiek incorrect, maar wie de geschiedenis van de VS door Zinns bril leest, zal verbijsterd zijn over de déjà vu's die de VS ons vandaag te bieden heeft.